

Români în Andalucía

Publicație pentru românii din Andalucia și întreaga Spanie. Apare lunar. Anul II, Nr. 12, Septembrie 2022

Mihai Eminescu și universul hispanic

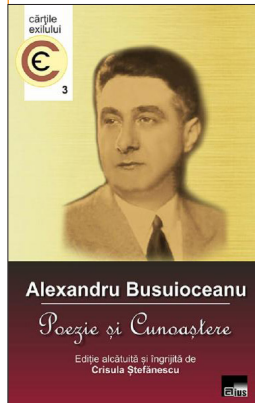
Repere iberice în opera geniului nepereche

Un episod important al acestui poem se desfășoară în Evul Mediu, la Sevilla. Aici, bătrânul cerșetor nebun Baltazar, cufundat într-un somn cataleptic, se trezește din această moarte rituală ca alter ego al Marchizului de Bilbao, pe care îl ucide într-un duel în oglindă. Cu imensa avuție a marchizului (dezgropată dintr-o suterană asemănătoare piramidei tânărului rege egiptean Tla), nebunul Baltazar, alias Marchizul de Bilbao, trăiește extazul bogăției nemăsurate – după care se reîntoarce în somnul morții.

Dan Toma DULCIU, pag.5

Reprezentanți de seamă ai exilului românesc. Alexandru Busuioceanu

În 1942, Alexandru Busuioceanu înființează Institutul Român de Cultură la Madrid, despre care afirmă, aflăm din monografia Irinei Dogaru, în aceeași scrisoare mai sus citată, că: „I-am înființat cu osteneala mea și multă vreme l-am întreținut cu propria cheltuială”. A rămas titularul catedrei de limba și literatura română din capitala Spaniei până la moartea sa, în anul 1961.

Ani Bradea, pag 12

Spovedania unei învingătoare:

„Elena, fata de ghiaur”

„Elena, fata de ghiaur” este, într-adevăr, spovedania unei învingătoare. Este chiar mai mult decât atât, e mărturia unei lupte cu destinul și un îndemn la lupte similare. Asta pentru că în situația inițială a Elenei Mantu sunt astăzi multe fete din România care au apucat pe calea pierzaniei, închipuindu-și că pot ieși din condiția mizeră în care se află. Cazul celor două fete din Caracal, Alexandra Măceșanu și Mihaela Luiza Melencu, ilustrează perfect jungla socială a României actuale, o junglă ...

Elena MANTU, pag.16

2022

1ª FERIA DEL LIBRO RUMANO

TÂRGUL DE CARTE ROMÂNEASCĂ

Ediția 1, Getafe, Madrid, Spania, 2022

7-8-9 octubre 2022

A. Calderón de Jesús: Analista Cultural y Crítico de ART.

pag. 3

LOS TIEMPOS DE LA CULTURA Y EL ARTE RUMANO

Rumania desde hace un tiempo trata de abrirse un hueco con su Arte y su Cultura, para ello son los propios interesados contando con recursos propios los que están haciendo posible su inclusión en el panorama internacional, con lo que cuenta con la estimable ayuda de colectivos Asociativos y gente de la Diáspora.

Como sucede en este caso y dentro de esa sintonía se va a llevar a cabo la primera Feria de Libro Rumano independiente en la Casa Regional de Castilla la Mancha de Getafe (Madrid), bajo la batuta de dos incansables activistas de la Cultura Rumana como son Giani Mircea Florescu y Juan José G. García reconvertido en este caso como coordinadores y promotores de este evento, contando con la estimable colaboración de los de diversos patrocinadores y con ellos un elenco de Editores, Escritores y Artistas igualmente relevantes ...

editorial

Comunicat de Presă

DEPARTAMENTUL PENTRU
ROMÂNII DE PRETUTINDENI

În perioada ianuarie-decembrie 2022, Asociação Socio-Cultural Romanati din El Ejido, Almeria, Spania desfășoară proiectul **Sprrijinirea editării, tipării și distribuirii ziarului ROMÂNII ÎN ANDALUCIA**. Proiectul este finanțat de Departamentul pentru Români de Pretutindeni.

Asociación Socio-Cultural Romanati, organizație cu personalitate juridică spaniolă, având sediul social El Ejido, Almeria, venind în întâmpinarea doleanțelor și necesităților rezidenților de origine română care trăiesc, muncesc în Spania sau sunt stabiliți aici definitiv, români care trăiesc imperios nevoia de a simți, de a vorbi și de a li se vorbi românește, pentru a nu își pierde identitatea culturală și spirituală cu care au venit, a inițiat încă din anul 2018 proiectele socio-culturale „*Citește românește, gândește românește, trăiește și simte românește*” și „*Cultura populară și meșteșugurile tradiționale – punți de legătură pentru românii din Andalucia*”

În cadrul acestor proiecte a fost dezvoltată din luna mai 2020 și publicația online **Români in Andalucia - Frați de grai, frați de trai**.

Ziarul apare online și tipărit în 24 pagini se distribuie gratuit în Andalucia și Spania, este editat de către **Asociación Socio-Cultural Romanati și realizat cu sprijinul Departamentul pentru Români de Pretutindeni**.

Continuăm să credem în efortul colectiv și în gestul onest și responsabil de a pune umărul la creșterea consumului de artă și cultură și la crearea unui context favorabil repunerii permanente în discuție a problemelor, provocărilor și conflictelor existente în cultură, educație și societate.

Parteneri proiect și media: Uniunea Ziaristilor Profesioniști din România – UZPR, Revista UZP și revista Cronica Timpului, UZP TV, Publicația Certitudinea, Asociația “Imaginea României”, Air TV Europe, Info Art, FRP TV, Kapital TV- post televiziune, Emisiunea “Realitatea în Politică”, realizator Titi Sultan; Artpress.ro, TradițiiOltenești.ro; S.C. Alutus Media & Film SRL, AMradiotv.ro, Revista „Scorpion”; Federația pentru Accesibilizarea României FAR, Observatorul.ro, Observatorul Tv; Casa Română de Cultura Getafe; Revista MUZEUL PRESEI ROMÂNEȘTI; Federația Asociațiilor Românești din Andalucia, Spania; Asociația Culturală Center Inter Art. Centrul Internațional de Artă Românie; Muzeul Virtual Eminescu, București, România; Asociația Iordaniano-Română pentru Cultură – AIRC; Radio 10 și Radio Dance Madrid; Sindicatul Național „Forța Legii” - România; Comisiones Obreras CCOO - Almeria, Spania.

Departamentul pentru Români de Pretutindeni sprijină activitatea românilor de pretutindeni și acordă finanțări nerambursabile proiectelor dezvoltate de mediul asociativ, care urmăresc păstrarea, dezvoltarea și afirmarea identității etnice, culturale, religioase și lingvistice a românilor din vecinătate și din diaspora, precum și întărirea legăturilor dintre România și comunitățile românești din afara granițelor țării.

#DepartamentulPentruRomâniiDePretutindeni
#DRPRomania

Asociación Socio-Cultural Romanati
Președinte,
Giani-Mircea Florescu

Feria del Libro Rumano 2022 Târgul de Carte Românească 2022

Ediția 1, Getafe, Madrid, Spania

În perioada 7-9 Octombrie 2022 la Casa Regional de Castilla La Mancha de Getafe, Madrid se va desfășura prima ediție a Târgului de Carte Românească 2022 din Spania.

Vor participa autori și artiști români din Spania și Europa, edituri, instituții, centre culturale, ong-uri. Invitați de onoare: scriitori și artiști spanioli și internaționali. Pe întreaga durată a târgului de carte se vor desfășura lansări și prezentări de carte, întâlniri cu cititorii, dezbateri, expoziții fotografice și etnografice, ateliere pentru copii și evenimente interactive, activități culturale dedicate publicului român și spaniol.

Vineri, 7 octombrie 2022 cu ocazia deschiderii evenimentului, va fi inaugurată o **Expoziție Colectivă de Arte Plastice în cadrul Casei Regionale Castilla la Mancha situată în str. Calvario nr. 8, Getafe**. Expoziția, parte a manifestărilor organizate în cadrul Târgului de Carte Românească 2022 – Ediția I-a, Getafe, Madrid, vă așteaptă în acord cu ideea perenă că arta conectează culturile, creează spații de elecțiune, stabilește punți, răspunde unor nevoi sociale, emoționale, în speranța unui progres real al colaborării comunității românilor din Peninsula Iberică.

Lucrările plastice sunt reunite sub simbolistica artei care afirmă că nu există granițe între oameni, iar creatorii le pot face cu atât mai fluide, în spiritul dialogului internațional pe care epoca noastră mizează.

Coordonator târg de carte și evenimente: Vasile Muste, scriitor

Coordonator expoziția colectivă de arte plastice: Juan Jose G. Garcia

Organizatori: Casa Română de Cultură Getafe, Casa Regional de Castilla la Mancha Getafe, Centro Cultural La Tierra Tracia – Asociación Romanati

Editor: Asociación Socio-Cultural Romanati
Redacția: Centro Cultural La Tierra Tracia
Calle Geranio 28, El Ejido, Almeria 04700, Spania
Email: asociacionromanati@gmail.com
www.romaniinandalucia.com;
facebook.com/romaniinandalucia
Tel/WhatsApp: +34641847842

Redactor Șef: Mircea G. Florescu
Redactor Șef Adjunct: Adina Alexandrescu
Redactori: Andra Fornea, Cristiana Uzună, Loredana Dragă, Titi Sultan, Laura Cătălina Dragomir, Sorin Bălăscău
Colaboratori: Camelia Potârniche, Șerban Cionoff, Ionuț Țene, Valeru Ciurea, Nicolae Coande, Cristian Segărceanu, Andreea Constantinescu, Elena Hîncu
Machetare grafică: Dorina Florescu

DEPARTAMENTUL PENTRU
ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Conținutul acestei publicații nu reprezintă poziția oficială a Departamentului pentru Români de Pretutindeni.

Această publicație a fost tipărită cu sprijinul
Departamentului pentru Români de Pretutindeni
www.drp.gov.ro

Publicație apărută cu susținerea
Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România

Rumania desde hace un tiempo trata de abrirse un hueco con su Arte y su Cultura, para ello son los propios interesados contando con recursos propios los que est n haciendo posible su inclusión en el panorama internacional, con lo que cuenta con la estimable ayuda de colectivos Asociativos y gente de la Diáspora.

Como sucede en este caso y dentro de esa sintonía se va a llevar a cabo la primera Feria de Libro Rumano independiente en la Casa Regional de Castilla la Mancha de Getafe (Madrid), bajo la batuta de dos incansables activistas de la Cultura Rumana como son Giani Mircea Florescu y Juan José G. García reconvertido en este caso como coordinadores y promotores de este evento, contando con la estimable colaboración de los de diversos patrocinadores y con ellos un elenco de Editores, Escritores y Artistas igualmente relevantes venidos de dentro y fuera de Rumania, para hacerlo más ameno contara con la participación de otros géneros tanto del baile como de la Música procedente de Rumania y España, a esto no le debe falta de nada, porque la asistencia Oficial a este evento vendrá de la mano del representante de la Instituciones y de Asociaciones Rumanas radicadas en la Diáspora, también se espera contar con el apoyo Institucional por parte de las

Autoridades Locales y Regional.

Con estas pesquisas tenemos que llegar al convencimiento que iniciativas como éstas hacen más que posible que la Cultura Rumana, tarde o temprano consigan abrirse camino en el panorama Artístico y Cultural

LOS TIEMPOS DE LA CULTURA Y EL ARTE RUMANO

A. Calderón de Jesús: Analista Cultural y Crítico de ART.

Internacional.

Teniendo en cuenta que la Cultura y Artes Rumanas nace y tiene como objetivo promocional a capacidad colectiva e individual de la calidad innegable que se le supone a la Cultura hachas por rumanos, a través de una doble perspectiva Nacional e Internacional, ambas persiguen el mismo objetivo, estimular y apoyar a las gente del Mundo de la Cultura para ser reconocidos dentro y fuera de Rumania.

La Cultura y el Artes son elementos muy importantes para este País, la presencia Internacional permite llamar la atención de las Autoridades y Promotores, de lo que se está llevando a cabo con los Escritores y Artista de dentro y fuera, que buscan en todo momento cubrir la necesidades de realizar acciones conjuntas a la orientación de intercambio con otros Países, como es en este caso con España, dando así un paso importante de la divulgación de la Cultura Rumana a escala Internacional.

La Cultura y Arte Rumano fue influenciado directamente a través de los tiempos por evoluciones en el destino histórico, mediante la configuración de las tres Regiones que formaron la Nación Rumana, manteniendo el hilo conductor a través de los elementos Sociales y Religiosos, así hasta el periodo Contemporáneo, en este caso hasta después de la Revolución de 1989, donde la Cultura y el Arte rumano tuvo que recuperar parte de su historia, empezando por los conceptos más relevantes, que dieron cierto protagonismo a los Escritores, M sicos y Artistas Plástico considerados dentro del Siglo Dorado Europeo, ya que fueron muchos los intelectuales Artistas y Escritores de este País que contribuyeron activamente en la creación de los Movimientos de Vanguardia.

De los que mencionamos algunos de ellos: M sicos: como George Enescu, Ciprian Porumbescu, Escritores y Dramaturgos como Nicolae Iorga, Mihai Eminescu, Ion Luca

Caragiale, Lucian Braga, Micea Eliade, Emil Cioran, Nichita Stanesco, Marin Sorescu, Jorge Uscatarescu, Artistas Plástico: Nicolae Grigorescu, Stefan Luchian, Conelio Baba, Constantin Brancusi, Victor Brainet, Celia Cuatenescu, Ion Andrescu y con ello la incorporación de nuevas generaciones de Escritores y Artistas que est n queriendo posicionar la Cultura y el Arte Rumano en el lugar que les corresponde.

Ellos están creando las premisas para un buen seguimiento de la Cultura Rumano, con una dinámica evolutiva muy fuerte, todo esto realizado en un contexto de lo que es la Cultura actual, sin olvidar detalles relacionados con el Arte Popular tradicional, que les lleva al descubrimiento y reinterpretación del signo y el símbolo de la Cultura Rumana.

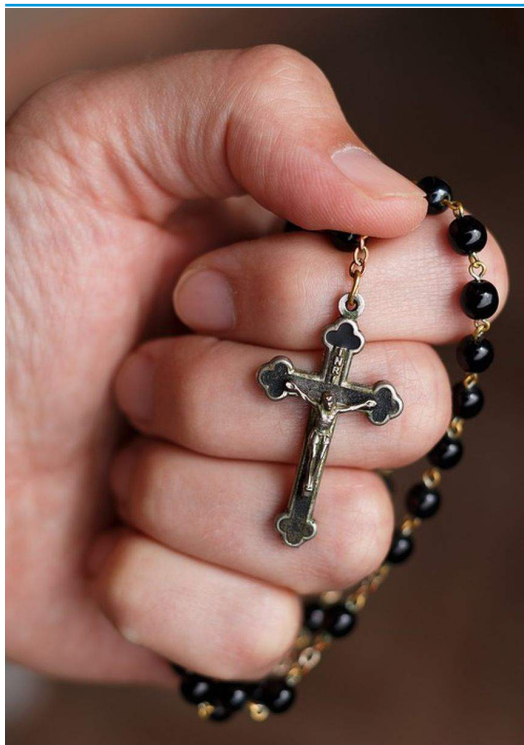
Por ello es cierto que a pensar de los tiempos que corren la Cultura y el Arte Rumano está cogiendo impulso all  donde se presenta, eso sin duda es un buen síntoma que hace que las futuras generaciones de Jóvenes Creadores adquieran el compromiso de Museo estar activos en pro de la defensa de una Cultura y un Arte digno de tenerlo en cuenta.

2022

1^a FERIA DEL LIBRO RUMANO

T RGUL DE CARTE ROM NEASC 

Edición 1, Getafe, Madrid, Spania, 2022

Liturghie și isihie

Arsenie Ieromonahul - Mănăstirea Cenicientos

Chiar de voi umbla prin mijlocul umbrei morții, nu mă voi teme de rele, că Tu cu mine ești... masă ai pregătit înainte-mi, de față cu cei ce mă necăjesc. (Psalmul 22, 4-5).

În rândurile ce urmează doresc să ne ațintim privirea ochilor sufletești asupra unui subiect atât de important și de actual pentru fiecare creștin, dar care de multe ori ne scapă atenției duhovnicești devenind o formalitate inertă, și anume: pregătirea pentru Dumnezeiasca Liturghie.

Textul pe care l-am ales ca punct de pornire al acestor gânduri face parte din rânduiala pe care fiecare creștin, fie că este mirean, monah sau cleric, o săvârșește de fiecare dată când merge la Sf. Liturghie și se împărtășește cu Dumnezeieștile Taine, și ascunde în el taina lucrării pe care o face Dumnezeu cu noi, pe care am exprimat-o în titlu prin două cuvinte: liturghie și isihie. Termenul de liturghie este cunoscut tuturor și, în mod firesc, fiecare credincios știe că Dumnezeiasca Liturghie este prezența Împărăției lui Dumnezeu pe pământ, și atât locul cât și timpul în care ne împărtășim de Dumnezeul cel viu prin pâinea și vinul transformate de Duhul Sfânt în Trupul și Sângele Domnului Hristos, adică ne este pregătită masa cea de taină, de Însuși Dumnezeu, și la care noi suntem chemați ca oaspeți mult așteptați. Al doilea termen, însă – isihie – deși îl cunoaștem că exprimă starea de liniștire sufletească, starea pe care o asociem cu oamenii retrași din lume, pe care îi numim isihiaști, ne poate

ridica semne de întrebare atunci când îl asociem cu Liturghia, și mai ales atunci când îl punem în slujba oamenilor care trăiesc în lume, în societate, într-un mediu în care liniștea și mai ales liniștirea sufletească sunt ca o comoară greu de găsit și de dobândit. Dar tocmai în aceasta stă taina lucrării lui Dumnezeu cu fiecare dintre noi atunci când ne pregătim cu seriozitate și sinceritate pentru întâlnirea cu El, că deși sunt în mijlocul umbrei morții, a răutății, a neliniștii, totuși nu mă tem de nimic, deoarece Tu ești cu mine. A nu te teme de ceva înseamnă tocmai acest lucru că îmi păstrez liniștea, nu mă tulbură nimic din ceea ce văd, aud, sau se petrece în jurul meu; rămân cu aceeași stare de bine, de curaj, de mângâiere părintească pentru că Dumnezeu meu este cu mine. Psalmistul exprimă taina în acest amănunt: că Tu cu mine ești, nu zice lângă mine sau în fața mea, ci zice cu mine ca să arate că Dumnezeu nu este pasiv în zbuciumul omului, nu oferă o grație divină ca mângâiere sau despăgubire pentru relele pe care le îndurăm pentru El, ci este El însuși Cel care pătimește cu noi, Cel care se luptă cu noi în tulburări, este Dumnezeu activ care nu și abandonează făptura mâinilor Sale și nu rămâne indiferent la suferința omului, căci această suferință devine a Lui, își însușește atât suferința, cât și lupta omului. Așadar, isihia ca proces de pregătire pentru Sf. Liturghie este împreună lucrarea omului, care dorește, cu Dumnezeu, Care dăruiește această liniștire.

Acum ne punem întrebarea: de ce am nevoie de isihie pentru liturghie? Cu alte cuvinte: de ce trebuie să mă liniștesc, să dobândesc netulburarea gândurilor și pacea duhovnicească pentru a participa la Sfânta Liturghie? Răspunsul este simplu și ușor de găsit pentru cel care are puțină atenție, dar să cugetăm împreună la acesta.

Liturghia este masa de taină pe care Dumnezeu o pregătește pentru noi, pe care o servim în Împărăția lui Dumnezeu coborâtă pe pământ, adică în Biserică. Dacă Liturghia este ospăț, acest lucru presupune și un dialog, așa cum este între mesenii oricărui ospăț, iar cu cât este mai important ospățul cu atât mai important este și dialogul dintre participanți. Așadar, în Liturghie Dumnezeu ne vorbește în mod direct și personal, intim, ca între două persoane care se cunosc și se bucură una de cealaltă. La momentul potrivit al mesei de taină ne împărtășim de Trupul și Sângele Domnului, dar cine este Domnul cu care ne

împărtășim? Este Logosul, Cuvântul lui Dumnezeu care S-a făcut Trup (In. I, 14). Prin urmare, primul moment în care ne împărtășim cu Dumnezeu este în momentul ascultării Cuvântului Său, al Evangheliei – dialogul concret dintre Dumnezeu și om. Dumnezeu Se oferă omului în cuvânt, ca să Se facă cunoscut și ca omul să poată să se facă părtaș la viața lui Dumnezeu, iar în cele din urmă Cuvântul se face trup și ni se oferă spre hrană vecinică, ca omul întreg – suflet și trup – să fie părtaș la Dumnezeire. Avva Emilian Simonopetritul spunea unenicilor săi: „dacă Evanghelia nu mi-a grăit, înseamnă că Liturghia mă va lăsa cu desăvârșire neschimbat”. Ceea ce înseamnă că dacă eu nu mă fac părtaș la dialogul cu Dumnezeu, în persoana ascultătorului atent la ceea ce i se grăiește, atunci nici împărtășirea cu Trupul și Sângele Cuvântului lui Dumnezeu nu va produce o schimbare ”magică” în adâncul ființei mele. Ordinea este aceasta: mai întâi ascult, apoi aplic și desăvârșesc prin harul lui Dumnezeu. Din acest motiv în cadrul Liturghiei mai întâi este citirea Evangheliei și apoi Euharistia, și nu se poate invers.

Acum, revenind la termenii de la care am început această meditație – liturghie și isihie – ne vine foarte ușor să înțelegem de ce este necesară isihia, liniștirea duhovnicească, în pregătirea noastră pentru liturghie, pentru că doar în liniște și cu toate puterile sufletești concentrate către Dumnezeu putem asculta Cuvântul Lui, doar cu liniște și în liniște putem purta dialogul tainic cu Dumnezeu și să ne facem părtași dumnezeieștii mese. În gălăgie, în zgomot, în tulburare și hărmălaie niciun om nu poate comunica cu alt om și să se înțeleagă, cu atât mai mult nu putem asculta ceea ce ne vorbește Dumnezeu în taina inimii, dacă acea inimă este zbuciumată, tulburată și cuprinsă în pălăvrăgirea cu poftele și patimile lumii. Să nu ni pară lucrarea isihiei imposibilă, sau destinată doar unui număr foarte mic de oameni, ci să ne asigurăm inima că atâta timp cât dorirea ei este numai pentru Dumnezeu, El îi oferă acest dar de a fi părtașă la masa Lui netulburată, de față cu cei ce o necăjesc. Cel care privește doar către Domnul dobândește acea inimă care schimbă tulburarea celor ce o necăjesc în dragoste și compasiune pentru aceștia, iar atunci când ei sunt de față rămâne cu aceeași pace.

Textele folosite sunt din Biblia diortosită de Mitropolitul Bartolomeu după Septuaginta, Cluj-Napoca, 2009.

Arhim. Emilianos Simonopetritul, Tâlcuiri la Sfintele Slujbe, Editura Sf. Nectarie, Arad, 2010, p. 94.

Gestor - Av. Ec. GABRIEL RADU
Calle Doctor Fleming s/n en frente de Metro Coslada Central, Coslada, Madrid

ABOGADO
TEL: 627 40 68 64
Email: gestoriacoslada@gmail.com
CIVIL-LABORAL FISCAL-PENAL DIVORCIOS EXTRANJERIA
DECLARACIÓN DE LA RENTA

AVOCAT ROMÂN MADRID
TRADUCTOR JURADO
TRAMITADOR NACIONALIDAD

Mihai Eminescu și universul hispanic Repere iberice în opera geniului nepereche

vizându-l pe Iacob Negruzzi, cel care adaptase pe moldovenie din spaniolie opera unui autor anonim, rezultând parodia *Viclenie și amor*, considerată în mod ironic operă originală.

Această creație lirică marchează trecerea în alt diapazon estetic spre mult mai cunoscuta poezie Doña Sol, ce marchează cu evidentă romantismul hispanizant al lui Eminescu, dar care, în ciuda sursei de inspirație aflată în amintita culegere Romanceros, prefigurează teme lirice și accente personale, vizibile în *Luceafărul* dar mai ales în *Diana și Atât de fragedă*.

În ciuda titlului derutant, *Diamantul Nordului*, poem elaborat în perioada 1873-1874, în epoca berlineză, subintitulat *Capriccio*, iar ulterior denumit elocvent *Utopia lui don Quixote* sau *Viziunea lui don Quixote*, reprezintă un veritabil diamant liric (păstrat în trei variante de 48, 59 și 63 de strofe), demonstrând fără echivoc sursa de inspirație hispanică a poemului, dar și o simbioză fericită între spiritualitatea nordică și aceea mediteraneană.

Eroul principal, Cavalerul, simbolizând modelul clasic al onoarei dar și al aventurii, caracteristic civilizației medievale hispanice (neliniștită, aprigă, pătimașă), este plasat în mod intenționat într-un decor romantic, cu nelipsitele lebede albe, tăind undele cunoscutului lac, în timp ce *Dumbrava șoptește*, izvoarele sună, / Așteaptă-n amestec vibrare de strună.

În acest peisaj melancolic atât de cunoscut în lirica eminesciană, mai ales în *Scrisoarea IV*, cu imagini feerice (în farmecul firii răsună ghitara, codrii se înfloară iar cavaleriul privește balconul cu dor), nepăsătoarea *Dona Inez* îl întâmpină pe îndrăgostit cu răceală. Firească urmare, sârmanul cavaler *Din Spania* pleacă, cu pașii pribegi / Prin țări și orașe....

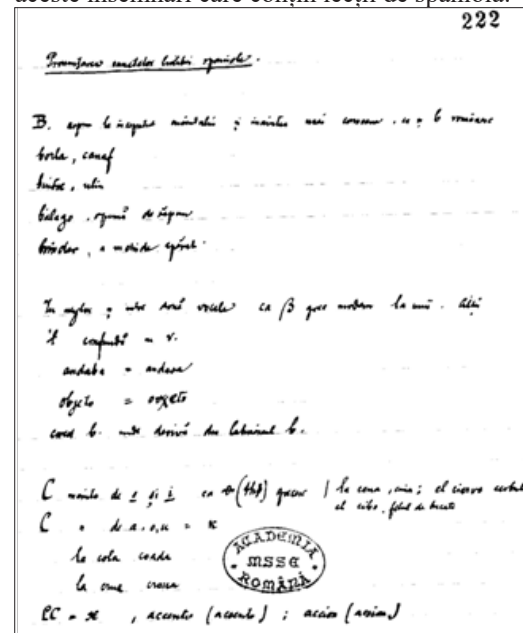
Dar Spania este prezentă și în proza artistică eminesciană. În *Sârmanul Dionis* întâlnim un personaj enigmatic, *Ruben*, bătrânul de o antică frumusețe, un pribeg evreu din Spania, venit în țările din Estul continentului, acesta devenind mentorul spiritual al lui *Dionis*, personajul emblematic al nuvelei.

Este posibil ca în intimitatea relației cu *Veronica Micle*, Poetul să se identifice cu *aceldesperado* (îndrăgostit fără speranță) din lirica spaniolă, întrucât în scrisorile ce îi sunt trimise de aceasta lui Mihai Eminescu, ea îl numește *Miguel*. Pe de altă parte, sonoritatea numelor spaniole (*Dona Ana*, *Marchizul Alvarez*, *Baltazar*, *Baromeo*, *Almanzor* etc) este prezentă

și în nuvela (povestirea) fantastică, intitulată *Avatarii Faraonului Tla*, de asemenea o operă din perioada studenției lui Eminescu.

Un episod important al acestui poem se desfășoară în Evul Mediu, la Sevilla. Aici, bătrânul cerșetor nebun *Baltazar*, cufundat într-un somn cataleptic, se trezește din această moarte rituală ca alter ego al *Marchizului de Bilbao*, pe care îl ucide într-un duel în oglindă. Cu imensa avuție a marchizului (dezgropată dintr-o suterană asemănătoare piramidei tânărului rege egiptean *Tla*), nebunul *Baltazar*, alias *Marchizul de Bilbao*, trăiește extazul bogăției nemăsurate – după care se reîntoarce în somnul morții.

Să fie oare întâmplătoare toată aceste dovezi ale interesului lui Mihai Eminescu pentru cultura și civilizația spaniolă? Credem că nu, mai ales că, în afara detaliilor prezentate mai sus, mai aducem o altă mărturie, în premieră: Eminescu începe să învețe limba spaniolă! Între manuscrisele sale de la Biblioteca Academiei Române am găsit aceste însemnări care conțin lecții de spaniolă:

Manuscris eminescian conținând fragment de lecție de limba spaniolă

Și, tot în premieră, dezvăluim faptul că, în anul debutului lui Mihai Eminescu în paginile *Convorbirilor Literare*, la 1870, această publicație era cunoscută în unele țări europene, printre ele și în Spania, oferind cititorilor din această țară posibilitatea de a se abona, aceștia urmând să achite suma de 20 de franci pentru un an de zile, revista apărând de două ori pe lună, respectiv 24 de numere pe an.

Dan Toma Dulciu-Viena

Spiritualitatea iberică, oglindită în opera lui Eminescu, este un subiect vast, care ar merita un studiu mai amplu, însă în acest eseu nu vom prezenta decât câteva aspecte generale. Mai întâi, vom trece în revistă câteva din izvoarele de inspirație ale genialului nostru poet, prin care acesta accede la această latinătate confraternă

Literații germani, în special romanticii *Herder* și *Goethe*, pe care poetul român îi cunoștea în profunzime, au deschis o generoasă poartă spre acest univers cultural, aflat la extremitatea sud-vestică a bătrânului continent. La rândul său, creațiile lui *Friedrich Schiller* (a cărui baladă *Mănușa* află în tălmăcirea lirică eminesciană o genială transpunere), dar mai ales ale lui *Heinrich Heine*, fructificând teme, motive și subiecte lirice provenind din cuprinsul culegerilor de balade și cântece lirice spaniole (*Romancero*), au stat la îndemâna lui Mihai Eminescu. Acestea se adaugă reușitele opere semnate de *V. Hugo* și *Tephile Gautier*, buni cunoscători ai literaturii hispanice.

Însă aceștia nu sunt singurii scriitori ce l-au apropiat pe Eminescu de cultura spaniolă. În aria culturală autohtonă, câțiva contemporani ai Poetului i-au atras interesul spre cunoașterea universului spiritual spaniol, dintre care putem să îi amintim pe *V. Alecsandri*, drumeț atras de frumusețile Peninsulei Iberice și admirator al literaturii spaniole, precum și pe *M. Kogălniceanu*. Ceva mai devreme, poetul *Al. Depăreașanu* oferea publicului cititor românesc meritorii traduceri din *Romancero*, majoritatea fiind tipărite, pe la mijlocul secolului al XIX-lea, în *Buciumul român*, ziar condus de *C. Bolliac*.

Convingătoare pentru marele nostru poet a fost însă atmosfera favorabilă literaturii spaniole, nutrită în acea perioadă la *Junimea*, unde *St. Vârgolici*, călător ispitit de Spania, traduce din literatura acestei țări, publicând în *Convorbiri Literare* studii, articole și prezentări ce descriu spiritualitatea spaniolă.

Între manuscrisele lui Eminescu, un loc aparte îl ocupă un poem postum, scris probabil ante 1870, intitulat chiar *Romancero español* (având subtitlul: *Copii de pe natură — Furtașagurile literaturii ale lui Cocovei Moretto sau vicleniile lui Scapin traduse-n spaniolește de Signorul Don Lopez de Poeticales*), o compunere ironică,

Castelul cumparat de Maximilianus Transylvanus la Bruxelles in 1537_sursa Wikipedia

Turistii străini care vizitează Belgia află din pliantele turistice de existența Palatului Transylvanus din apropiere de Bruxelles, vast domeniu senioral, adăpostind Grădina Botanică Națională, parc dominat de un somptuos edificiu în stil italian. Odinioară, despre stăpânul domeniului a scris memorabile versuri în limba latină poetul Janus Secundus. După cum îi arată numele, acest edificiu a avut ca proprietar pe un cărturar venit de pe meleagurile noastre.

Dar cine a fost acest Maximilianus Transylvanus? Deși unii i-au contestat originile românești, unul dintre principalele argumente în favoarea originii transilvănene a lui Maximilianus ne este oferit de o mare figură a Evului Mediu, Nicolaus Olahus, născut la Sibiu, personalitate de frunte a Umanismului European, devenit episcop de Pécs (mai târziu arhiepiscop de Esztergom). Într-o scrisoare ce s-a păstrat (datată 1534), acesta îl numește pe prietenul său apropiat de la Bruxelles, „*noster Maximilianus Transylvanus*” **adică „Maximilianus nostru ardelean”,** căci **„Pe baza patriei noastre comune, suntem într-o mare intimitate unul cu celălalt, așa cum spune el, și cred aceasta (pro ea, quae inter nos ob patriam communem intercedit familiaritas ut ipse dicit, ergo quouque ita credo, non vulgaris)”**.

Maximilianus Transylvanus (1490-1538) este unul dintre învățații care au lăsat europenilor primele relatări asupra expediției lui Magellan în jurul lumii.

A fost elevul teologului italian Petrus Martir. A dedicat o poezie pentru Consiliul orașului Constanța, în 1507, ceea ce face ca Transylvanus să apară ca om de litere. În 1518, Transylvanus a fost coautor al unei colecții de poezii dedicate consiliului imperial și președintelui de cameră Blasius Hölzel.

În acea perioadă, Maximilianus Transylvanus era secretar la curtea regelui Maximilian I. După moartea acestuia, Transylvanus a rămas în slujba succesorului său, Carol Quintul, călătorind cu el la Dieta de la Worms, în 1521, și în Spania un an mai târziu.

În numele Margaretei a Austriei și Mariei

Maximilianus Transylvanus

Acum 500 de ani, un cărturar din Transilvania la curtea spaniolă - primul cronicar al călătoriei lui Magellan în jurul globului pământesc.

a Ungariei, Transylvanus a fost implicat în misiunile diplomatice ale Olandei din 1523. Moare la Bruxelles, în 1538.

Istoricii ne spun că suveranul Carol Quintul l-a încurajat pe celebrul navigator Magellan să efectueze un periplu în jurul lumii, primul de acest fel în istoria umanității.

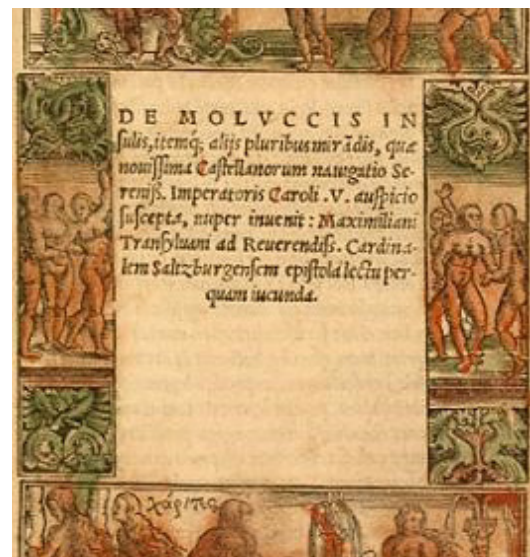
Transylvanus a intervievat pe supraviețuitorii expediției lui Magellan, de pe nava Victoria, reveniți în Spania, în septembrie 1522. Printre aceștia se afla căpitanul Juan Sebastian Elcano, echipajele celorlalte nave participante la expediție (Trinidad, San Antonio, Concepción, Victoria și Santiago) pierind aproape în totalitate în timpul curajoasei tentative de înconjur al Pământului.

Prezenți la curtea spaniolă de la Valladolid, eroii acestei glorioase călătorii (Juan Sebastian Elcano, Francisco Albo și Hernando de Bustamente) ofereau lumii, prin pana lui Maximilianus Transylvanus, prima descriere a expediției spre insulele Moluce (De Moluccis Insulis).

Apărută la Köln, în 1523, această primă ediție cunoaște o rapidă celebritate, fiind imediat retipărită la Paris (iulie 1523) și la Roma (noiembrie 1523).

Transylvanus a notat relatările supraviețuitorilor călătoriei lui Fernando Magellan și a trimis acest raport arhiepiscopului de Salzburg, Cardinalul Matthäus Lang von Wellenburg, un important cleric al Bisericii Catolice.

Opera savantului transilvănean devine astfel, sub aspect cronologic, prima mărturie asupra formidabilei expediții de descoperire a lumii de peste mări. Cronicarul oficial al voiajului și unul dintre supraviețuitorii călătoriei, Antonio Pigafetta, tipărește relatarea sa la Paris, abia în 1525, în care descrie parțial această circumnavigare a Globului, dar lucrarea va fi editată în forma completă de către Carlo Amoretti, abia pe la 1800, fiind cunoscută sub numele de Codex Ambrosiana. Putem spune însă că principala sursă de cunoaștere a acestei formidabile realizări umane (înconjurul Globului, navigând pe mare) va rămâne, timp îndelungat, lucrarea cărturarului transilvănean. Valoarea relatării consemnate de Transylvanus

Frontispiciul primei editii DE MOLUCCIS INSULIS_Maximilianus Transylvanus_sursa Wikipedia

constă, printre altele, în faptul că autorul nu a avut un interes direct să edulcoreze istoria acestei tragice aventuri, ba chiar a înregistrat cu fidelitate chiar și bârfe de la bord despre revolta care a avut loc în timpul călătoriei lui Magellan, angrenând ofițerii și mateloții spanioli, numind-o o „**conspirație rușinoasă și urâtă**”.

Prin urmare, Pigafetta și Transylvanus prezintă versiuni diferite privitoare la responsabilitatea pentru masacrul care a avut loc la Cebu, în Filipine.

De asemenea, textul lui Transylvanus descrie cu minuțiozitate felul în care băștinașii cultivau mirodeniile, precum și faptul că aceștia „**împărteau în comun plantațiile**”, scrie el, „cum facem noi ville”.

O copie rarisimă a primei ediții a lucrării sale este păstrată în Biblioteca Beinecke (Universitatea Yale) în timp ce Biblioteca Universității Princeton are copii ale tipăririlor din Köln și Roma. În Olanda, la Nederlands Scheepvaartmuseum (Amsterdam), există a doua ediție a lucrării lui Transylvanus.

Îată, așadar, un cărturar din Transilvania, sfetnic aflat la curtea unui suveran spaniol, un nume mai puțin cunoscut în istoriografia românească, devenit primul cronicar al călătoriei lui Magellan.

Tanța Tănăsescu

www.radio10.es

Uneste
Comunitatea Românească

Urmărește-ne pe

App Store

Play Store

alexa LIVE

Toarnă, frate, oile!

Victor Ravini

te după sacul căzut, frate! Sau Întoarce-te să vezi că o să-ți cadă sacul, frate! Ceilalți soldați care au auzit îndemnul au crezut că era o comandă militară și l-au repetat din om în om, așa cum impunea disciplina militară. Întreaga trupă a fost cuprinsă de panică și a început să se retragă în dezordine. Inamicii avari, crezând că valahii făceau vreo manevră pentru învâluite, au fost și ei cuprinși de panică și s-au retras în partea opusă. Soarta războiului s-a decis ulterior. Se crede că acela care strigase n-avea cum să știe că aceste cuvinte tocmai erau semnalul pentru retragere.

Însă istoricul Gheorghe Brătianu (1898–1953) respinge părerile după care ar fi fost o comandă militară, deoarece nu ar fi fost posibil ca în comenzile militare să se fi adresat comandantii la soldați cu un cuvânt așa de familiar cum este „**frate**.” Sensul de comandă militară sau de atenționare între camarazi, al acestei expresii, cât și situația istorică din teren sau felul în care a fost emis și receptat îndemnul, precum și urmările acestuia, desigur că sunt importante de știut.

Altceva este mult mai important. G. Brătianu consideră că aceste cuvinte „**reprezintă o expresie din limbajul roman, așa cum se formase el în acea epocă în regiunile balcanice și dunărene.**” El mai spune că aceste cuvinte „**aparțin probabil unuia și celui mai însemnat din substraturile peste care limba noastră s-a clădit.**” Expresia aceasta a fost discutată și răs-discuțată sute de ani de către mulți cărturari și lingviști din diferite țări, deoarece are de a face cu miracolul supraviețuirii limbii latine în Balcani și în România. Majoritatea lingviștilor, atât români cât și străini, sunt de părere că poate fi cel mai vechi text păstrat în scris, din ceea ce era limba română în secolul al VI-lea.

Cel mai important este să vedem asemănarea dintre vorbele spuse de un valah, mai exact un român din sudul Dunării, în secolul al VI-lea și textul colindei ce a fost culeasă în 1940 în nordul Transilvaniei. Nu putem să știm dacă acel valah a strigat Torna sau Toarnă și dacă nu cumva diftongul –oa– a fost auzit de urechile grecilor și reprodus în scris ca un –ó– accentuat. În eventualitatea că informatorii lui Theofilact din Simocatta i-ar fi putut rosti diftongul –oa– și –ă final, ar

fi avut el posibilitatea ortografică să redea astea grafic într-alt fel? Asta numai eleniștii ar putea să ne lămurească.

Aș mai face o observație. Există șapte toponime identice: satul Dobric din județul Bistrița-Năsăud, unde a fost culeasă colinda de mai sus; râul Dobric în județul Maramureș; Dobrich, un oraș în Bulgaria; Dobrić, un sat în Serbia; două sate diferite și cu același nume Dobříč în Republica Cehă; un sat Dobrić (Dobrixhë în limba albaneză) lângă Gjakova, în Kosovo. Mai sunt și alte toponime, derivate de la Dobric.

O altă asemănare de toponime ar mai fi între Gjakova din Kosovo și orașul Ciacova din județul Timiș. Ar fi greu de crezut că asemănarea dintre aceste toponime să fie rezultatul unui hazard lingvistic. Aici pot fi cauze care depășesc domeniul de competență al lingviștilor și necesită explicațiile cercetătorilor din alte domenii. Oricât de multe am ști, nu știm niciodată, cât ar trebui să știm.

Oricum o fi fost, este de remarcat și de ținut minte cel mai important lucru de știut: cât de puțin s-a schimbat limba română de-a lungul atâtor secole de istorie tumultuoasă și de mari prefaceri politice, dezastruoase de fiecare dată. Și iată că români ce locuiesc în țări diferite, separate de hotare politico-administrative și de mari obstacole naturale ca Dunărea și Carpații, vorbesc și unii și alții, în activitatea lor cu animalele domestice, peste secole, la fel. Colindătorii din nordul României în secolul al XX-lea folosesc aceeași limbă și aceleași cuvinte, cu nesemnificative variațiuni fonetice – însă nu variațiuni dialectale sau semantice – ca și valahii din Sudul Dunării în secolul al VI-lea. Folosesc același îndemn și același procedeu retoric: repetiția.

Uimitor liant social, peste greu străbătute întinderi geografice și peste veacuri, este limba română. Istoria României a fost mai schimbătoare decât a altor țări. Limba a urmat cursul istoriei, s-a adaptat, a evoluat, dar nu a fost schimbătoare. Orice s-ar mai schimba în istorie, limba se va adapta și va rămâne neschimbătoare.

Victor Ravini este International Certified Coach, Master of Arts in Religious Studies, Master of Arts in Philology

Mi-a atras atenția versul **“Toarnă frate, oile!”** dintr-o variantă a Mioriței. Este al cincilea vers și e repetat ca al șaptelea vers, pus în gura altui personaj. Este o colindă culeasă de către Emilia Comișel (1913–2010, folclorist, etnomuzicolog, cercetător științific, profesoară universitară) în 22 septembrie 1940, de la Maria Iuga, în vârstă de 28 de ani, din satul Dobric, comuna Căianu Mare, județul Bistrița-Năsăud. Colinda se află inclusă în antologia lui Adrian Fochi, Miorița, Editura Academiei, București, 1964, la pagina 588 și are numărul de ordine LXVI. Începe astfel:

Sus la munte, la munte,
Sîn tri rei păcurărei,
Unu-i mai micu-ntre ei.
Cel mai mare-așa zică:
– Toarnă frate, oile!
Mijlociu-așa zică:
– Toarnă frate, oile!
Cel mai mic așa zică:
– Eu de s-o vădi să mor (...)

Nu știu dacă a mai fost observată până acum asemănarea dintre versul Toarnă frate, oile! repetat de două ori și bine-cunoscuta expresie Torna, torna frate consemnată de către istoriograful bizantin Theofilact din Simocatta (580–630) și de Sf. Theofan Mărturisitorul (759–817). Cei doi ne informează că, în timpul unui război al bizantinilor contra avarilor, ce pătrunseseră la sud de Dunăre, în anul 587, un luptător valah a strigat „**în limba părintescă**” torna, torna, frate. Cuvintele au fost menționate cu litere grecești: τόρνα, τόρνα, φρότρε. Luptătorul a strigat la un camarad din față, ca să-l atenționeze că încărcătura de pe un catâr era gata să se răstoarne. Există mai multe interpretări ale acestor cuvinte. S-ar putea să fi însemnat Întoarce sacul pe catâr, frate! Sau poate Întoarce-

Programul privind predarea cursului opțional de Limbă, Cultură și Civilizație Românească (LCCR), adresat copiilor din diaspora

Secretarul de stat Gheorghe Cârciu a participat în data de 13 septembrie, la o reuniune de lucru coordonată de Ministerul Afacerilor Externe, alături de reprezentanți ai instituțiilor centrale. Subiectul discuției l-a constituit Programul privind predarea cursului opțional de Limbă, Cultură și Civilizație Românească (LCCR), adresat copiilor din diaspora.

Păstrarea și promovarea limbii române în comunitățile românești din străinătate este una dintre prioritățile Departamentului pentru Românii de Pretutindeni (DRP). Școlile românești, cursurile de limba română și școlile

de weekend din străinătate beneficiază constant de sprijin financiar din partea Departamentului, atât prin intermediul finanțărilor nerambursabile sau granturilor, cât și al programelor de dotare cu materiale necesare studiului (cărți, manuale, ghiozdane echipate etc).

La acest moment, DRP are în derulare un program de granturi menit să sprijine echiparea școlilor din diaspora, dar și din comunitățile istorice.

În plus, secretarul de stat a vorbit despre programul de burse acordat anul acesta elevilor români din Ucraina, înscriși în clasele I-IV, care studiază limba română sau în școli cu predare în limba română.

„Suntem încrezători că efortul comun al instituțiilor statului român va contribui substanțial la învățarea limbii române! Susținem orice demers ce ar putea ajuta la păstrarea vie a limbii române în comunitățile românești, oriunde s-ar afla.”, a declarat Gheorghe Cârciu.

Departamentul pentru Românii de Pretutindeni

Comunicat de Presă

DEPARTAMENTUL PENTRU
ROMÂNII DE PRETUTINDENI

În perioada ianuarie-decembrie 2022, Asociación Socio-Cultural Romanati din El Ejido, Almeria, Spania desfășoară proiectul - **Susținerea și dezvoltarea proiectului socio-cultural „Citește românește, gândește românește, trăiește și simte românește”** și a activităților din cadrul Centrului Cultural La Tierra Tracia, Spania. Proiectul este finanțat de Departamentul pentru Românii de Pretutindeni.

Asociación Socio-Cultural Romanati reprezintă un reper cultural identitar pentru comunitatea românilor din Andalucia, Spania care promovează cercetarea, cunoașterea și popularizarea patrimoniului cultural, istoric, etnografic și spiritual al rezidenților români, diversitatea prin identitate și continuitate socio-culturală, facilitează schimburile culturale și dialogul social între românii din provincie și integrarea acestora fără a-și uita originile.

Principalul proiect este **Centrul Cultural La Tierra Tracia din El Ejido, Almeria**, conțutit ca un centru educațional - cultural și o platformă de expunere a artiștilor și creatorilor români în dorința de a facilita întâlnirea acestora cu publicul larg. Centrul Cultural La Tierra Tracia adună într-un singur loc o bibliotecă “El Libro Rumano”, o sală de expoziție pictură, etnografie, folclor, gastronomie, costume populare, ceramică, artizanat, librărie cu carte românească, ateliere creație și șezători, limba română și lectură copii.

„Citește românește, gândește românește, trăiește și simte românește” și **„Cultura populară și meșteșugurile tradiționale - punți de legătură pentru românii din Andalucia”** sunt concepte culturale cu un mesaj puternic, concentrate pe necesitatea de comunicare, cooperare și susținere interumană. Ideea pornește de la simboluri foarte puternice, emoționante și foarte cunoscute din toate zonele culturale (istorie, literatură, muzică, arte plastice etc.) și presupune colaborarea în spațiul fizic și virtual cu artiști sau oameni de cultură români din țară sau

rezidenți în țările europene dar și cu organizații ale românilor de pretutindeni (Maroc, Iordania, Kazastan etc). Transmisii online ale evenimentelor și serilor pe : <https://romaniinandalucia.com/>, <https://www.facebook.com/asociacionromanati/>, Canal Youtube Centro, Ro Stream on line, FRP TV Anglia precum și canalele partenerilor.

Parteneri proiect și media: Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România – UZPR, Revista UZP și revista Cronica Timpului, UZP TV, Publicația Certitudinea, Asociația “Imaginea României”, Air TV Europe, Info Art, FRP TV, Kapital TV - post televiziune, Emisiunea “Realitatea în Politică”, Realizator Titi Sultan; Artpress.ro, TradițiiOltenești.ro; S.C. Alutus Media & Film SRL, AMradiotv.ro, Revista „Scorpion”; Federația pentru Accesibilizarea României FAR, Observatorul.ro, Observatorul TV; Casa Română de Cultura Getafe; Revista MUZEUL PRESEI ROMÂNEȘTI; Federația Asociațiilor Românești din Andalucia, Spania; Asociația Culturală Center Inter Art. Centrul Internațional de Artă Româna; Muzeul Virtual Eminescu, București, România; Asociația pentru cultura românilor / vlahilor din Serbia „Ariadnae Filum”; Asociația Iordaniano-Română pentru Cultură – AIRC; Radio 10 și Radio Dance Madrid,

Departamentul pentru Românii de Pretutindeni sprijină activitatea românilor de pretutindeni și acordă finanțări nerambursabile proiectelor dezvoltate de mediul asociativ, care urmăresc păstrarea, dezvoltarea și afirmarea identității etnice, culturale, religioase și lingvistice a românilor din vecinătate și din diaspora, precum și întărirea legăturilor dintre România și comunitățile românești din afara granițelor țării.

#DepartamentulPentruRomâniiDePretutindeni
#DRPRomania

*Asociación Socio-Cultural Romanati
Președinte, Giani-Mircea Florescu*

Federația Asociațiilor de Români din Andalucia

FARA

Acest proiect este finanțat de:
DEPARTAMENTUL PENTRU
ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Organizează:
Federația Asociațiilor de
Români din Andalucia
FARA

ATELIERE

„TRANSMITEREA CULTURII ȘI LIMBII ROMÂNE PRIN EDUCAȚIE”.

Córdoba : 15/09/2022 și 31/10/2022 -
Fuente Palmera : 23/10/2022

Colaborează : Asociația TRAIAN și Asociația româncelor din Cordoba

Malaga : 02/10/2022 și 22/10/2022
Colaborează Asociația CARISMA JUVENIL

Palos de la Frontera : 24/09/2022 și 29/10/2022
Colaborează: Asociația ARDEALUL

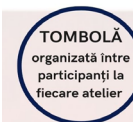
Sevilla : 25/09/2022 și 23/10/2022
Colaborează: Asociația POVEȘTEA ABECEDARULUI

Huelva : 16/10/2022

Colaborează: Asociația CASA ROMÂNIEI Huelva

Getafe : 07/10/2022

Colaborează: Asociația ROMANATI

Înscrieri la :
fedrumanosandalucia@gmail.com
Whatsapp : 641354711

Ateliere „**Transmiterea culturii și limbii române prin educație**” organizate de Federația Asociațiilor Românești din Andalucia – FARA în Cordoba, Malaga, Palos de la Frontera, Huelva, Sevilla, Fuente Palmera, El Ejido și Getafe.

Pentru înscrieri: fedrumanosandalucia@gmail.com ,
Whatsapp : 641354711
#FaraFederațiaAsociațiilor

Colaborare între oficiul consular român din Sevilla și primăria orașului Merida

Colaborare între oficiul consular român din Sevilla și primăria orașului Merida. Menținerea unui dialog direct cu autoritățile locale din zonele care

găzduiesc o importantă prezență românească reprezintă o componentă importantă a activității de reprezentare a Consulatului General al României la Sevilla.

În acest sens, în 13 Septembrie a.c. Dl. Bogdan Stanescu, consul general al României la Sevilla a avut o întvedere cu Dl. Antonio Rodriguez Osuna, primarul orașului Merida, capitala Comunității Autonome Extremadura.

Subiectele abordate în cadrul întâlnirii au vizat colaborarea dintre oficiul consular român și primăria orașului Merida pe segmentul asistenței consulare în beneficiul conaționaliilor noștri, oportunitățile de dezvoltare a relațiilor de colaborare dintre acest municipiu și orașe cu caracteristici similare din România, precum și identificarea unor proiecte de diplomație publică ce pot fi realizate în comun cu scopul promovării valorilor culturale românești.

Preluare Facebook : Consulatul General al României la Sevilla

Maria Mazilu

Poala în care să punem capul

Cazul de la care am pornit este unul extrem, din păcate, nu singular. A avea, însă, o poală în care să ne punem capul, este un reper emoțional în jurul căruia creștem, ne formăm convingerile și personalitatea. Lipsa ei fie caracterizează niște vremuri pe care, de cele mai multe ori, nu le avem în amintire, fie unica realitate pe care am avut-o zi cu zi.

Poala în care să punem capul este baza de siguranță la care ne întoarcem când, pe parcursul vieții, ne confruntăm cu probleme. În funcție de sănătatea și stabilitatea acestui reper în dezvoltarea noastră ca adulți, ajungem să ne devenim propria noastră poală, fără ca asta să însemne că nu avem nevoie de sprijinul, dragostea celor din jur, ci doar că ne putem conține suferința, alina și reveni din ea după ce i-am trăi travaliul.

Dacă, în acele vremuri uitate, poală de siguranță emoțională a fost constant acolo, când am avut nevoie, avem toate șansele ca adulți să ne găsim repere sănătoase, să avem o viață satisfăcătoare, să fim autentici și asertivi, să avem curajul de a trăi mai aproape de ceea ce ne reprezintă și ne dorim cu adevărat.

Dacă acea poală nu a existat sau nu a fost disponibilă să ne susțină când am avut nevoie, lipsa ei afectează nu doar fragilitatea noastră în fața situațiilor dificile, ci și încrederea în propria persoană, nu ne vom simți suficient de buni și capabili (fără ca prin asta să se înțeleagă că aceasta ar fi singura cauză a lipsei de încredere în sine), ne vom asuma cu multă ușurință vini ce nu ne aparțin, ne vom accepta statutul de *"dificil"*, *"ciudat"* fără măcar să bănuim că *"haina"* pe care o purtăm este firească protectivă și de adaptare la ceea ce ne-a lipsit.

Se spune că cea mai mare parte din acțiunile și comportamentul nostru este determinată de rațiuni inconștiente.

Lipsa suportului emoțional sau existența lui insuficientă, nesatisfăcătoare, exacerbează nevoia firească de a fi văzuți și acceptați, de unde și preocuparea arzătoare de a ne umplem gol. Un gol care nu se vede, pe care nu-l putem numi, dar pe care îl purtăm în noi și, pe care, la fiecare moment considerat (de noi) eșec, ne străduim să îl umplem cu și mai multă ardoare. Sperăm, tot inconștient, că măcar așa vom fi alinați, văzuți, acceptați. Paradoxal, deși vrem să ne fie bine, ne facem rău. Apelăm la mijloace nesănătoase, care în loc să favorizeze vindecarea, adâncesc rana. Fugim de propria realitate într-o spirală vicioasă care, în final, ne pune față în față cu dezamăgirea.

Muncim zeci de ore pe zi (perioade mari de timp), transformăm banii în obiectiv, ne îndopăm cu diferite forme de abundență, trăim și transmitem urmașilor că a reuși în viață

înseamnă *"să te porți și joci frumos"*, diplome, statut social înalt în defavoarea unei trăiri în acord propriul sine și valorile personale, alergăm disperati după relații, sperând că ne vom repara și ne va fi bine!

Se spune că doar prin relații ne putem regla, partenerii noștri, în special cei romantici, sunt oglinda și reperul celei mai bune, dar ce facem când ne trezim că tot alegem greșit? Ca și cum am fi abonați la aceleași și aceleași tipare care ne aduc suferința sau nemulțumirea. Ce ne facem că deși avem intenții bune, *"să nu mai alegem prost"*, mergem tot către persoana care ne aduce aminte de figura familială problematică cu care trebuie să reparăm relația? Continuăm, pe principiul *"trial and error"* – încercare și eroare, până când ne atingem limita nefericirii și începem să ne întrebăm: ce fac eu cu viața mea? despre ce e vorba, de fapt?

Așa, și acum, după atâția ani, ce mai pot eu repara ori vindeca? Nu pot să dau timpul înapoi și să fac ceva! Și dacă așa întoarce, ce-ai și mama să mă iubească, ea avea atâtea pe cap?

Toate întrebările astea și multe altele dau năvală peste noi! Mai este vreo soluție?

Da, și este tot în noi. Dacă psihoterapia, din diverse motive nu ne este accesibilă, atunci avem la îndemână autoobservația! Eficientă, la îndemână și necostisitoare material, propria observație presupune preocupare constantă și efort. Să păstrăm constant un ochi asupra noastră, în scopul de a ne observa nu de-a ne critica. Să fim atenți la comportamente și atitudini care ni se par inexplicabile ori disproporționate și să reflectăm asupra lor. Cu ele în minte să ne întoarcem în viața noastră oricât de departe ar fi, încercând să ne amintim când am mai simțit așa sau de ce nume ne aduce aminte momentul, reacția noastră din prezent? Să ne punem sub lupă trecutul, cu sinceritate, seriozitate și multă compasiune, să ne amintim și retrăim neplăcutul prin prisma sufletului și a minții de azi, să identificăm momentele. Oare nu cumva și corpul ne dă semne în acele momente de supra reactivitate?

Reflecția interioară constantă este unealta pe care fiecare o avem la îndemână pentru a ne înțelege și-a ne repara. Cu atenție, timp și preocupare, răbdare și înțelegere că schimbarea ia timp, dar mai ales, cu multă compasiune pentru propria persoană. Este modul în care cu pași mărunți ne putem alina, cunoaște nevoi și dorințe ce ne strunesc din umbră, de a crește, în interior, acea poală în care să punem capul, una stabilă și primitoare la care ne putem întoarce oricând, fără teamă.

Orice dragoste începe cu noi!

"Eu nu am avut în poala cui să-mi pun capul vreodată!" așa își rezumă la destăinuirea un client, bărbat, în fața psihoterapeutului său.

Este înregistrarea unei ședințe reale de psihoterapie (nu simulate), una din foarte puținele situații în care avem acces la așa ceva (n.a. nou, cursanții Școla de formare în psihanaliza copilului, adolescentului și adultului ale Fundației "Generația"). Un caz tulburător de abandon, urmat de indisponibilitatea afectivă a mamei adoptive, recunoscută chiar de aceasta prin impresiile din jurnalele personale, descoperite de copilul de atunci, persoana din ședința de azi. Bărbatul a avut puterea să-și recunoască depresia și o cumplită realitate personală, cea de "a nu se fi simțit niciodată conectat la această lume". De profesie, bărbatul era de psihoterapeut de familie, și o practica cu satisfacție.

Cum înregistrarea era material de lucru pentru noi, a fost întreruptă de mai multe ori ca să discutăm despre abordarea psihoterapeutului, cum răspunde destăinuirilor clientului, ce atitudine are, tehnici, etc.

După întreruperea înregistrării care a cuprins această afirmație, niciunul dintre noi, cei prezenți, nu a spus nimic. Suntem în diverse etape de desfășurare ale analizei personale, adică la diferite grade de *"vindecare"* și cunoaștere de sine și cu toate acestea, exprimarea bărbatului ne-a încrănit. Realitatea lui a avut ecou în fiecare dintre noi.

A pune capul în poala cuiva este una dintre cele mai semnificative metafore pentru dragostea și grija primare, împărtășite.

Să fim văzuți și acceptați sunt nevoi emoționale de bază ale oricărei ființe umane. Ele stau la temelia dezvoltării fiecăruia, se alătură nevoilor fiziologice de bază din prima parte a vieții. Dacă hrana insuficientă, nepotrivită sau lipsa ei în acea perioadă afectează preponderent dezvoltarea fizică, lipsa sau insuficiența afectivitate își pune amprenta asupra dezvoltării individului ca întreg.

Atitudinile față de oamenii din jur

contribuție pozitivă familiei tale, partenerilor de afaceri precum și comunității tale în sens larg. Pe măsură ce îți întărești încrederea în tine, crește și încrederea în ceilalți oameni.

Încrederea în ceilalți care este în mod dramatic influențată de încrederea în sine este esențială pentru a avea bune relații interpersonale. Iar bunele relații interpersonale sunt vitale în lumea extrem

de competitivă de astăzi. Oportunități de a folosi puterea atitudinilor pozitive față de alte persoane se ivesc frecvent în interacțiunile zilnice. Oferă-le celorlalți întreaga recunoaștere pentru calitățile lor. Arată-le respect și tratează-i cu demnitate. Apreciază-le deschis plusul de valoare pe care îl aduc în societate și acordă atenție deplină ideilor lor.

Dacă ne gândim la locul de muncă putem spune că atitudinea liderului influențează întreaga echipă. Astfel, liderii trebuie să impună o atitudine pe care și-ar dori să o aibă și cei din jur. Dacă se dorește un mediu cald și încurajator, atitudinea de acest tip trebuie adoptată cât mai curând.

Atunci când manifesti o atitudine pozitivă și receptivă față de oamenii cu care comunică, aceștia vor reflecta aceeași atitudine față de tine. Rezultatul este o sinergie uimitoare!

„De regulă, faptele bune, generoase sau nobile, banale sau mărețe, generează ecouri pozitive în societate, determinând efectul de contagiune, specific fenomenului bulgărelui de zăpadă, care se transformă în avalanșă”. (Anonim)

**Camelia Potârniche
Partener LMI România&Spania**

Starea de spirit și atitudinea unei persoane pot influența foarte mult persoanele din jur, iar de multe ori acest lucru nici nu este conștientizat.

Atitudinea pe care o afișezi față de oamenii pe care îi ai în jurul tău este de fapt o oglindire a atitudinii pe care o ai față de tine. Acceptă-te pe tine ca pe un individ unic, dotat cu diverse abilități. Recunoaște faptul că posezi un potențial vast pentru a aduce o

RADIOLIBERTAD 107.0

RUMANÍA AL DÍA

con Cristina Georgeta

TODOS LOS DOMINGOS DE 22:00 A 23:00H

Tu plătit beiat pentru plimbat?

unde să nu se simtă lipsa acută a personalului: calificat sau necalificat.

Am ridicat atunci problema salariilor care, dat fiind costul vieții în România, rămân mult sub media europeană. Ei bine, am avut surpriza să aflăm că cei rămași nu vor să lucreze nici pe salarii mari. Destul de mari. Că pretențiile sunt cele care sunt expuse mai întâi, că nu există disciplina muncii, responsabilitatea semnării unui contract, că nici luați de acasă cu

microbuzul nu vor și nici pentru 1850 de lei un necalificat, fără sâmbătă, nu vrea să muncească. Dar „prestează” rar și foarte rar două-trei zile la primărie pentru 2-300 de lei. E mai comod, fără aspirații, fără obligații....

O fabrică de prelucrare a lemnului din Bolotești, cu 85 de angajați, are și un italian la lucru. „Un băiat destupat la minte, întors cu soția româncă acasă”... așa cum îl prezintă proprietara afacerii. Acesta ia 2500 de lei în mână în firma ei, fără ca el să fie cel mai bun dintre specialiști.

- Mi-e atât de drag și e atât de simpatic! Avea patru zile de când se angajase și îl pusesem să veridice profilele tăiate pe tăietoarele principale. El a învățat imediat, se duce cu șublerul la toți... Iar în prima zi nu distingea fagul e brad.

Ajung în hală și numai ce vine și-mi spune:

„- Mers în hala măsurat lemne, vezut una beiat plimbat. Venit hala asta, vezut același beiat plimbat. Mers în hala cealaltă măsurat lemne, același beiat plimbat. Gilda, tu plătit beiat pentru plimbat?”

În patru zile el și-a dat seama: aici e lălăială, aștia o freacă aici.

Aflăm astfel că și șoferii ajung la 4500 de lei în mână, toți pe curse interne și pe camioane MAN noi.

La fel cum, la atelierul mecanic al unui român care a muncit 20 de ni în Italia, problema găsirii unui simplu ajutor e mare. Specializat în cutii de viteză automate, cu un atelier impecabil, focșăneanul nostru lucrează cu soția și un mecanic, dar un necalificat nu găsește nici pentru bani buni.

O altă firmă de prelucrări metale are nevoie de 10 meseriași și necalificați. „De unde să-i luăm? La Forțele de Muncă pun anunțuri doar să-i vadă nevestele că au căutat, dar dacă-i chemi, vin două zile și a treia au o problemă la trezire.”

O firmă de tricotaje din Panciu a trebuit să închidă o secție din Țifești (investiție de la zero) tocmai pentru că, într-o comună așa de mare, nu a găsit 20 de persoane pentru o linie completă de producție. Nici din comunele limitrofe, cu microbuz și șofer la dispoziție...

A apărut fenomenul invers, al migrației altor popoare, mai sărace decât cel român. Astfel la Focșani sau Panciu veți găsi în stațiile de autobuz afgani, srilankezi sau chinezi care așteaptă autobuzul pentru a merge la muncă. La Panciu au magazinul lor și tendința asta e. Românii plecați, care au văzut că afară se poate dar la noi nu, nu se mai întorc. Sau o fac într-un procent foarte mic. Dar vor veni alții, așa cum și noi am făcut-o de 30 de ani încoace. Lumea e în mișcare și nevoia o împinge să meargă acolo unde e mai bine.

E drept că salariile au crescut. Dar oamenii nu muncesc și trăiesc doar pentru ele. Ei au nevoie de ambient, de liniște, de pacea locului, de zâmbete, de clădiri armonioase care să nu-ți violeze spiritul, de spații verzi unde veverițele să meargă libere și unde copiii să se joace în siguranță, de spitale unde să intri cu încredere și de locuri de rugăciune unde să nu te coste speranța într-un zeu, de polițiști cu care să vorbești ca unor duhovnici, de muzee și librării unde să te simți ca-n catedrale, de școli unde elevii să fie mândri, fericiți că merg...

Când vreodată românii care locuiesc la Barcelona sau Roma, la Londra sau Bruxelles sau în oricare alt cătun din Vest se vor mai întoarce în noroaiile din satele lor sau în ghetoul Mărășești? Când, cei care-și rezolvă acolo problemele online, vor mai veni să stea la cozi pentru plata facturilor sau la mila angajaților din primărie, mereu nervoși, aroganți și sictiriți pentru că se află la muncă? Și pentru ce? Doar din spirit patriotic, doar pentru a se consola, amăgindu-se că sunt ACASĂ?

Cristi Merchea

Două zile-n România. Două zile în țara în care tot sper să fie acasă, așa cum simt în suflet, dar e mereu diferit și decid iar și iar că nu mă regăsesc, că nu mă pot adapta. Și asta pentru că, acolo pe unde mergem, toți cei emigrați, găsim lucrurile și oamenii altfel și ne așteptăm ca și acasă să fie la fel. Dar nu e.

Cinci, șase sau mai bine de șase milioane de români și-au găsit culcușul, munca, viața și activitatea, iubirile și împlinirile departe de ceea ce numesc „acasă”. Sau numeau. Cu sacrificii, cu bune și cu rele, cu dulce și amar, ei continuă să ia bilete pentru oriunde, numai să rămână acasă nu. Astfel că, de la o bună bucată de vreme, România a devenit o țară care se golește, care se târâie în tot și-n toate: natalitate aproape de zero, mortalitate ridicată, politici dezastruoase, capitalism de cumetrie, sistem căpușat politic, producție mică pentru că forța de muncă a emigrat pentru a construi alte țări, devenind tot mai rară.

Ei bine, zilele acestea m-am întâlnit cu șase oameni de afaceri din Vrancea și am mai vorbit și cu câțiva din alte județe. Toți suferă de aceeași boală: lipsa acută a forței de muncă.

Câțiva dintre ei au dezvoltat afaceri de milioane de euro, lucrează pentru export, au zeci sau sute de angajați dar nu mai pot lua comenzi pentru că nu au cu cine să le onoreze.

Fabrici de confecții care vorbesc de 30, 100, 200 de oameni lipsă. O fabrică de prelucrare a lemnului are nevoie de minim 15 necalificați, crame, ateliere mecanice, ateliere de prelucrare a fierului, firme de construcții... Practic nu există domeniu

Reprezentanți de seamă ai exilului românesc. **Alexandru Busuioceanu**

ANI BRADEA - poet, publicist, redactor al Revistei de Cultură Tribuna din Cluj-Napoca.

Este autoarea volumelor de interviuri cu oameni de cultură români din diaspora: **Biografii exilate, Tablou în lucru**, 2019 și **Țara de la capătul drumului. Biografii exilate**, 2020, ambele apărute la **Editura Tribuna**. În continuare cercetează exilul românesc și publică articole pe această temă în rubrica pe care o coordonează în Revista Tribuna.

În 2020 a îngrijit și coordonat antologia de poezie italiană contemporană **Verso l'Italia** (Editura Tribuna), iar în 2022 volumul de poezie, în ediție bilingvă (română-italiană), **Poetica-mente**, semnat de Prof. Gaetano Mollo (Univ. Perugia).

A publicat volumul de versuri **Poeme din zid**, Editura Brumar, Timișoara, 2016, tradus în limba italiană pentru Editura Tribuna în 2017 de Ștefan Damian, sub titlul **Poemi dal muro** – care a avut mai multe prezentări în

Italia, la Roma, Padova, Cesena, Forli, Abano Terme, etc.

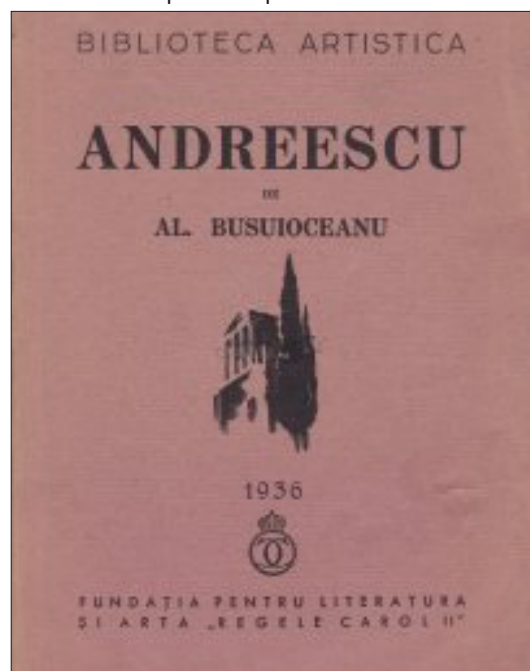
A publicat numeroase articole: texte cu tematică socială, interviuri, cronici literare, cronici teatrale, cronică plastică, eseuri, poezie, proză - în mai multe reviste literare și culturale din țară, în publicația bilingvă **Orizzonti culturali italo-romeni**, în antologia **Or-dite! (II Edizione)**, Padova, Italia, 2018, în **Observatorul** din Toronto, Canada, **Apoziția** - München, Germania, etc. Un grupaj de poeme (în traducere în limba germană de Tünde Lassel) i-a apărut în acest an (2022) în revista Spiegelungen editată de **Institut für deutsche Kultur und Geschichte Südosteuropas** din München.

Este membru fondator și colaborator al **Revistei Culturale Leviathan** din București.

În perioada 2017-2018 a fost colaborator al Radio România Cultural pentru **Revista Teatrală Radio**, unde a publicat cronică de teatru tv.

Este membru al Uniunii Ziarștilor Profesioniști din România.

În toamna anului trecut (la 26 octombrie 2021), se titra în presa din România: **Inaugurarea unui nou lectorat de limba română în Spania, în cadrul Universității Complutense din Madrid**, ca o importantă realizare a diplomației românești și, mai ales, a colaborării interinstituționale dintre Institutul Limbii Române din București și Universitatea madrileană. Desigur, momentul este unul important pentru cultura română

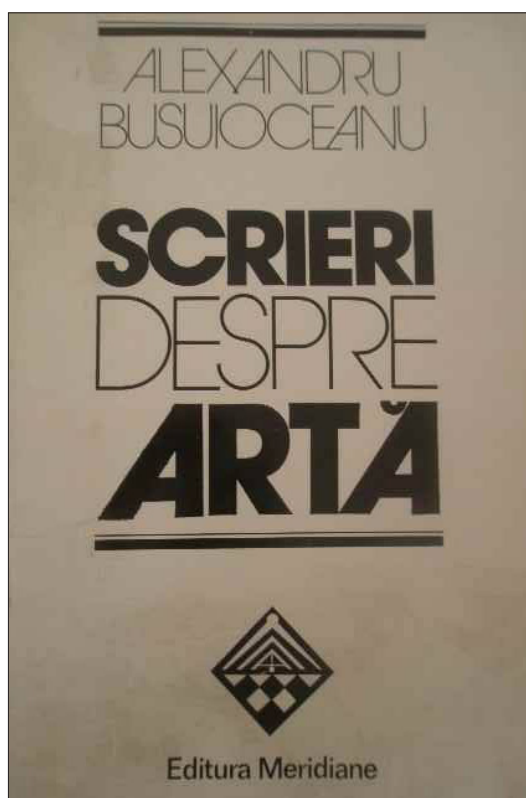

și demersul instituțiilor noastre lăudabil, dar nu trebuie să uităm că această catedră a fost înființată cu multă vreme în urmă, în anul 1942, de către marele om de cultură român Alexandru Busuioceanu, iar patru ani mai târziu, prin eforturile sale susținute, cursul de limba și literatura română devine, dintr-un curs facultativ, obligatoriu pentru toți studenții din anul IV la filologie modernă. După aproape cinci ani de activitate, cu aceste rezultate notabile, Busuioceanu se vede nevoit să-i scrie ministrului Culturii Naționale de la acea vreme, care dorea nici mai mult nici mai puțin decât să desființeze Catedra de Română a Universității din Madrid. O scrisoare datată 15 octombrie 1946, păstrată în fondul arhivistic Alexandru Busuioceanu, invocată de cercetători, printre care Irina Dogaru, dovedește efortul făcut de profesorul român în a-l convinge pe domnul ministru de importanța păstrării lectoratului: **„după cinci ani de activitate, am astăzi peste 300 de foști elevi, licențiați ai Universității, care au cunoștințe de limbă românească [...] de curând, datorită curentului făcut, o catedră nouă de Limba Română s-a înființat la Universitatea din Salamanca, iar editorii spanioli manifestă interes pentru literatura românească, din care au și tradus nu puține cărți”**.

Portret Alexandru Busuioceanu

Tot în 1942, Alexandru Busuioceanu înființează Institutul Român de Cultură la Madrid, despre care afirmă, aflăm din monografia Irinei Dogaru, în aceeași scrisoare mai sus citată, că: **„I-am înființat cu osteneala mea și multă vreme I-am întreținut cu propria cheltuială”**. A rămas titularul catedrei de limba și literatura română din capitala Spaniei până la moartea sa, în anul

1961. Reînființarea lectoratului de limba română la Universitatea Complutense este un omagiu adus unei personalități marcante a culturii române, și spaniole deopotrivă, Alexandru Busuioceanu, iar faptul că această catedră a primit numele său, în acest an, pe 4 februarie, este o recunoaștere în plus care merită salută, dar în același timp este și o reparație morală care se aduce memoriei ilustrului cărturar român, a cărui operă continuă să rămână accesibilă specialiștilor, fiind prea

Alexandru Busuioceanu

zamolxis

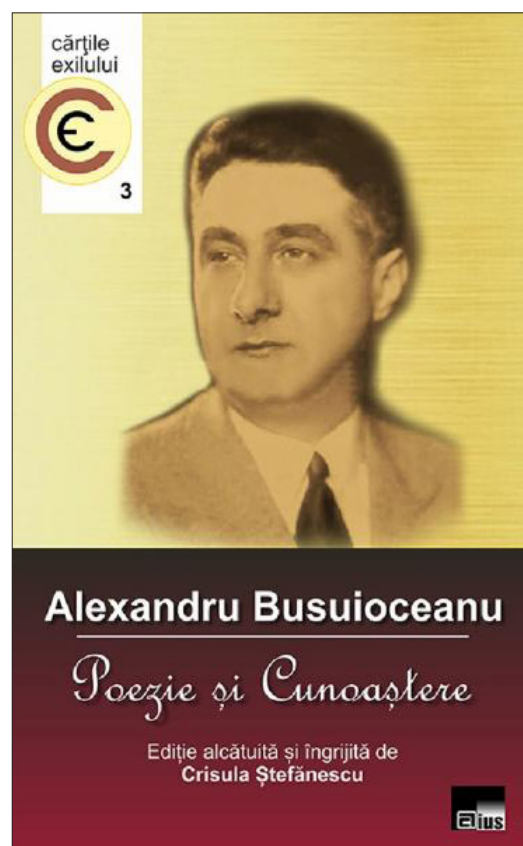

Editura Meridiane

puțin, spre deloc, promovată publicului larg cititor (atât cât va mai fi existând el în ziua de azi).

Până în luna aprilie a anului 1942, când a fost numit în funcția de consilier cultural al Legației române de la Madrid, părăsind astfel România înainte de a împlini 46 de ani, Alexandru Busuioceanu devenise deja un nume apreciat în elita culturală a vremii. Cu o formație profesională solidă – licențiat în filologie modernă în ianuarie 1920, în toamna aceluiași an ajunge la Viena unde va rămâne doi ani pentru a studia istoria artei sub îndrumarea cunoscutului Josef Strzygowski, apoi alți doi ani la Accademia di Romania din Roma (proaspăt înființată de profesorul și mentorul său Vasile Pârvan) spre a studia cu profesorii renumiți de acolo, pentru ca în 1925 să obțină doctoratul *magna cum laudae, cu teza Un ciclo di affreschi del Secolo XI: S. Urbano alla Caffarella* – Busuioceanu avea deja o carieră profesională de lăsat în urmă, colaborări la cele mai importante publicații ale vremii, și nu numai. La doar 19 ani devenise colaborator al revistei Lumina nouă din București. După un an se înrolează voluntar în războiul de întregire a României (în perioada 1916-1918), apoi, în 1918, ajunge la Iași ca redactor-șef al revistei Arena, lucrând cu Pamfil Șeicaru, Demostene Botez, Ion Vinea. Următorii doi ani îl găesc în redacțiile publicațiilor: *Luceafărul*, *Lamura și Dacia* (ultimele două conduse de Alexandru Vlahuță și Brătescu-Voinești). Un moment important în parcursul scriitorului Al. Busuioceanu îl constituie anul 1921, când împreună cu Cezar Petrescu, D.I. Cucu, Nichifor Crainic și Lucian Blaga înființează revista *Gândirea, publicație culturală* (apărută timp de un an și jumătate la Cluj, apoi redacția se mută la București) care va deveni una dintre cele mai importante ale interbelicului românesc, reunind în paginile sale pe cei mai de seamă intelectuali ai vremii. Desigur sunt multe alte publicații care l-au avut colaborator pe Alexandru Busuioceanu în perioada sa românească, dar și ulterior, după stabilirea în Spania, listă care se completează cu numeroase reviste din străinătate în care și-a publicat eseurile, analizele despre artă, poeziile, etc.

Dintre toate preocupările sale însă, aceea de critic și istoric de artă pare a se detașa simțitor, de o importanță aparte în epocă, atunci când în România existau puțin specialiști bine pregătiți în acest domeniu. În fapt, puțină lume știe că Alexandru Busuioceanu a fost, dacă nu cel mai important, cu siguranță unul dintre cei mai importanți critici de artă de la noi. Din fericire, mare parte din studiile, monografiile și eseurile despre arta românească veche și modernă, articolele având ca obiect ilustrarea unor figuri românești din istoria și estetica artelor plastice, precum și altele despre arta universală, risipite prin revistele lumii, au fost reunite în 1980 de Editura Meridiane, beneficiind, unele dintre ele, de traduceri ale fiicei autorului, Oana Busuioceanu, precedate de o splendidă evocare a lui Ion Frunzetti, în volumul: Alexandru Busuioceanu, *Scrieri despre artă*. Excelenta

monografie *Andreescu*, pe care am avut bucuria să o găsec la un anticariat în ediția originală, din 1936, apărută la Fundația pentru Literatură și Artă „Regele Carol II”, este inclusă aici, alături de studii despre Iser, Luchian, Vermont, Petrașcu și alții, comentarii despre expoziții, dar și un valoros studiu despre El Greco, pe care-l precede o analiză amănunțită a tablourilor semnate El Greco din colecția regală a României. În 1931, Alexandru Busuioceanu acceptase sarcina de a ordona colecția de pictură a Casei Regale Române și astfel descoperă și expertizează cele nouă tablouri El Greco, achiziționate de primul monarh, Carol I, în cea mai mare parte din colecția Bamberg (a consulului prusac F. Bamberg). Va publica ulterior și o carte intitulată *Tablourile lui El Greco din Colecția Regală a României*. Despre această muncă Ion Frunzetti spunea:

„Devenind cercetătorul autorizat al colecției regale, Busuioceanu s-a înhămat pe decenii la cea mai importantă operă de cartografiere care s-a făcut în România [...]. Din punctul de vedere al analizei critice a celor nouă opere devenite celebre prin publicarea, în 1937, a cărții lui Busuioceanu *Les tableaux du Gréco dans la collection royale de Roumanie [...]* opiniile lui Busuioceanu asupra calității, datării și paternității operelor marelui cretan hispanizat n-au fost depășite nici până azi”.

Textul lui Busuioceanu – care nu doar identifică fiecare lucrare în parte, analizând-o din punct de vedere al cromatiei folosite, tehnicii, etc., dar o și pune în legătură cu alte replici existente, cu colecțiile de care acestea aparțin – face o importantă descoperire. Unul dintre tablouri capătă un plus de valoare prin faptul că poate fi, și explicația lui Busuioceanu este bine argumentată devenind astfel credibilă, ultima lucrare pe care Domenikos Theotokopoulos, zis și rămas pentru posteritate El Greco, a realizat-o,

rămasă chiar neterminată.

Există toate premisele că *Logodna fecioarei*, o pictură care din fericire există astăzi în colecția Muzeului de Artă al României (se pare că doar trei dintre cele nouă tablouri El Greco, foste în colecția regală, mai sunt azi în țara noastră, toate la Muzeul de Artă), ar fi ultima lucrare realizată de artist. Descoperirea lui Busuioceanu – argumentată cu cercetarea pe care el o face în acest caz, comparând informațiile cu inventarul realizat după moartea lui El Greco, și care conține informații despre întreaga operă a artistului, și în plus demonstrația că această pânză nu este practic terminată, dovedind faptul că era în lucru la momentul dispariției pictorului – face din *Logodna fecioarei* un tablou de două ori mai prețios: o dată valoarea operei în sine și apoi plus valoarea adusă de poveste. Iată ce scrie, legat de acest subiect, Alexandru Busuioceanu:

„Există dealtfel o particularitate care nu a fost remarcată până acum [...]: acest tablou nu este terminat. Brațul întins al sfântului Iosif nu are mână, terminându-se printr-o pată informă de un gri închis, pusă la întâmplare. Celelalte mâini sunt de asemenea abia schițate, ca și figurile confuze, cu contururi nehotărâte. E evident că tabloul se afla încă în stadiul de lucru, iar artistul nu a avut timp să-l termine. [...] Inventarul făcut la moartea artistului ne vine

în ajutor și de rîndul acesta. Într-adevăr, găsim în el menționat un tablou cu acest subiect (un despojo pequeño), asupra căruia nu s-a dat pînă în prezent nici o indicație. Este vorba fără îndoială de pictura de la Sinaia, care prezintă toate caracterele unei opere tîrzii a lui El Greco. Lucrată în ultimii ani ai vieții, poate chiar în cel din urmă, pictura a rămas neterminată, ceea ce ar explica stilul ei ciudat, ca și faptul că nu are o replică. Ca atare opera este cu atît mai interesantă. Ea reprezintă nu numai una din creațiile lui El Greco cele mai subtile și vibrante prin colorit, dar revelează totodată în ansamblul creației artistului ultima etapă a evoluției sale, care se încheie prin această scînteiere de forme și culori de o intensă spiritualitate”.

Interesul lui Busuioceanu pentru artistul de origine greacă – format în atelierul marilor pictori italieni (Tiziano, Tintoretto), care atinge culmea succesului în Spania, remarcându-se prin pictura cu tematică religioasă – trădează o emoție ascunsă: admirația pentru exilatul care a reușit să-și construiască un nume printre străini. Pe urmele artistului în Toledo, la casa muzeu a acestuia, l-au purtat pașii de multe ori pe scriitorul român ajuns la rîndul său un exilat.

1 Irina Dogaru, Alexandru Busuioceanu. *Destinul unui român universal*, Editura Pro Universitaria, București, 2018

2 Op. cit., p.13

3 Volumul editat de Pro Universitaria în 2018 este, din toate datele pe care le-am găsit căutând această informație, prima monografie, și singura până acum, dedicată lui Alexandru Busuioceanu. Irina Dogaru este doctor în filologie, cadru didactic universitar, fost colaborator al Institutului Cervantes, în calitate de traducătoare colaborează cu multe edituri din România.

4 De fondul epistolar Busuioceanu s-a ocupat în mod expres cercetarea Liliane Corobca din cele două volume: Alexandru Busuioceanu. *Un roman epistolar al exilului românesc. Corespondență (1942-1961)*, apărute la Editura Jurnalul literar, București, în 2003, respectiv 2004.

5 Irina Dogaru, op. cit., p.10: „Începând din 1926, Nichifor Crainic se implică în conducerea revistei, iar din 1938 devine directorul și ideologul acesteia. În jurul lui se formează o adevărată grupare «gîndiristă», ce reunea o mare parte din intelectualitatea vremii: Ion Barbu, Lucian Blaga, Alexandru Busuioceanu, Mateiu Caragiale, Radu Gyr, Nicu Herescu, Gib Mihăescu, Vasile Voiculescu, Sandu Tudor și mulți alții, dintre care unii numai temporar, precum Tudor Arghezi, George Călinescu, Șerban Cioculescu, Mircea Eliade, Emil Cioran. [...] Curentul literar determinat de această revistă și-a prelungit influența considerabilă în România intelectuală din perioada interbelică până în 1944, la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, când România a căzut sub ocupație sovietică și Gândirea și-a încetat activitatea.”

6 Ion Frunzetti, *Evocare*, în Alexandru Busuioceanu, *Scrieri despre artă*, Editura Meridiane, București, 1980

7 Al. Busuioceanu, *Scrieri despre artă*, p.395

ANI BRADEA, Partea I - Preluare din Revista Tribuna nr.478/1 august 2022
Continuarea în numărul următor

Propunere de interes public

Cum să facem să avem din nou acces la fermentarea ideilor și la argumentația logică, nu doar la enumerările snoabe de lecturi, voiaje, monumente vizitate, bunătați îngurgitate?

Pare-se că mai mult se îngroașă snobismul, mai abitur se încinge admirația pentru figurile de succes. Poate exista o documentare acerbă, o știință impecabilă a detaliului, dar, iată, ideea nu răsare. Ce se întâmplă?

Poate că s-ar cuveni o aplecare a urechii către cei vechi. Bunăoară, un Cicero care considera că agricultura este îndeletnicirea cea mai potrivită pentru un înțelept și, oricum, ocupația cea mai demnă pentru un om liber. De aici și călugării medievali cu al lor ora et laboro, rugăciune și muncă. Și nici proto-pozitivistul Goethe nu a disprețuit importanța muncii fizice.

Mai mult, a susținut în romanul *„Anii de ucenicie*

ai lui Wilhelm Meister” (1796) că muncile intelectuale trebuie dublate de învățarea unei meserii.

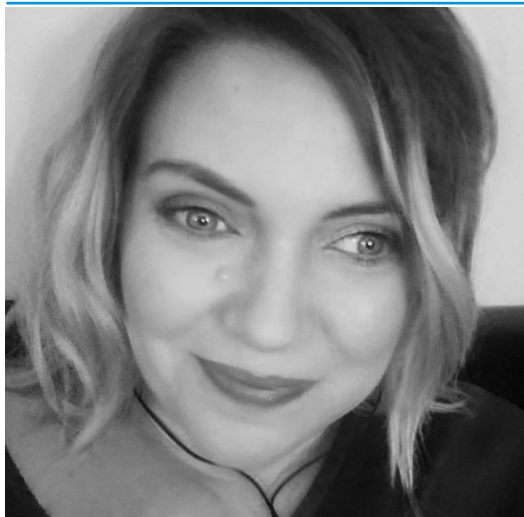
Pînă și simandicosul peregrin transilvan, Ion Codru-Drăgușanu, autor al jurnalului de călătorie *„Peregrinul transilvan”* (1865), a practicat muncile câmpului când a ajuns prin Călărași. Bine, nu l-au lăsat mult, căci era de extrema stîngă, adică avea două mâini stîngi, însă măcar l-au transferat la bucătărie.

De acolo, dintre morcovi și cepe, a declamat Poema *„Doamne ferește”*:

„Den Parnas, naltu-ți locaș
Coboară la Călărași!
Te invoc, o dulce muză!
Cu rugarea mea supusă:
Inspir-un adept pios,
Să-ntoane cîntu-și duios!
Cînt din Țara Romînească”.

Altfel ascultă și muza când vede că omul este și priceput cât de cât.

Felix Nicolau

De ce femeile au venituri mai mici decât bărbații?

Laura Catalina DRAGOMIR

mai dificil de detectat. Una dintre cauzele decalajului salarial este aceea discriminare ascunsă și deghizată care are loc în elaborarea criteriilor și tehnicilor de selecție și promovare a personalului. Departe de a fi obiective și neutre, ele favorizează în principal bărbații în detrimentul femeilor.

3. Diferențierea locurilor de muncă și a sectoarelor pentru femei și bărbați

În general, femeile sunt concentrate în locuri de muncă care se caracterizează printr-o remunerație și o valoare socială mai mici și care sunt, în mare măsură, o extensie a activităților care au fost atribuite social și

Decalajul salarial care există între bărbați și femei îngrijorează și este cuantificat cu exactitudine. În Spania este de aproape 12%, în timp ce media europeană este de aproximativ 14%. Cu toate acestea, un alt decalaj legat de sex și mai mult mai amplu, trece neobservat, anume decalajul între pensii, cuantificat în Spania la aproximativ 34%. Aceasta este a șasea cea mai mare cifră din UE, unde media se ridică la 37%. De ce este atât de urgent să oferim o interpretare de gen sistemelor de protecție socială? Deoarece reformele efectuate până acum nu au mai fost regresive, ci „oarbe” față de perspectiva de gen. Potrivit unui raport întocmit de UGT Madrid, decalajul salarial apare ca urmare a acumulării de situații cu care se confruntă femeile muncitoare:

1. O mai mare nesiguranță în muncă

Femeile suferă într-o măsură mai mare insecuritate în câmpul muncii. Prezintă procentaje mai mari de angajare temporară (nu acumulează vechime), un număr de angajări cu jumătate de normă mai mare, cu reducerea consecutivă a salariului etc.

2. Discriminarea la locul de muncă

Discriminarea directă este interzisă de lege și este ușor de raportat în instanță, cu toate acestea, discriminarea indirectă este frecventă la locul de muncă și este mult

tradițional fiecărui sex. Este așa-numita segregare orizontală. Astfel, femeile sunt în special legate de acele ocupații legate de serviciile de sănătate și îngrijirea oamenilor, care, în ciuda importanței lor, se află tocmai printre cele cu cele mai mici salarii.

4. Practici laborale și sisteme salariale

Există practici care nu se aplică în mod egal femeilor și bărbaților în domenii precum formarea sau dezvoltarea profesională. Există, de asemenea, diferite forme de remunerare: stimulente (pentru productivitate, disponibilitate etc.), suplimente (ture nocturne, toxicitate, munci periculoase ...), bonusuri, salariu în natură, (mașină, casă responsabilă de companie), etc. Femeile sunt adesea afectate de reduceri ale bonusurilor și stimulentele salariale în comparație cu bărbații. Remunerația suplimentelor pentru toxicitate sau dificultăți este frecventă în slujbele îndeplinite în principal de bărbați, în timp ce în funcțiile tipice feminine nu sunt plătite sau sunt plătite sub valoarea care le corespunde.

5. Subevaluarea muncii și abilităților

femeilor

În locurile de muncă în care există o prezență mai mare a femeilor, salariile tind să fie mai mici. În schimb, locurile de muncă cu o prezență mai mare a bărbaților sunt mai bine plătite. Capacitățile considerate „în mod tradițional feminine” sunt subevaluate deoarece sunt considerate a reflecta „caracteristicile” și nu capacitățile și competențele dobândite. Această atitudine are un impact negativ asupra salariilor femeilor.

6. Prezența redusă a femeilor în funcții de conducere și la nivel înalt

Este așa-numita segregare verticală. Acest concept care se referă la distribuția dezechilibrată a bărbaților și femeilor la diferite niveluri de responsabilitate. Astfel, în general, promovarea locurilor de muncă pentru femei este mai lentă și mai laborioasă, deoarece există mulți factori care le îngreunează accesul la cele mai înalte niveluri ale ierarhiei profesionale. Acest „tavan de sticlă” sau „podea lipicioasă” determină femeile să promoveze într-o măsură mai mică, ceea ce va însemna acest lucru în salariile lor pe parcursul vieții lor profesionale.

7. Tradiții și roluri de gen

Tradițiile și rolurile de gen determină rolul pe care îl joacă femeile și bărbații în societate, începând de la o vârstă foarte fragedă. Aceste tradiții și roluri de gen influențează, de exemplu, alegerea studiilor făcute de băieți și fete. Interesant este faptul că studiile pe care femeile le aleg, legate în mod clar de rolurile de îngrijitor pe care societatea le atribuie (servicii sociale, asistență medicală, educație) sunt cele care vor avea oportunități profesionale cu cea mai mică remunerație salarială.

8. Concilierea vieții profesionale și a familiei

Responsabilitatea pentru îngrijirea în mediul familial revine în principal femeilor. Acest lucru face ca femeile să lucreze mai puține ore decât bărbații. Concedii de absență, licențe, reduceri ale programului de lucru etc. Ele sunt folosite pentru a încerca să reconcilieze aceste responsabilități familiale cu munca plătită.

Cărți și autori la Târgul de Carte Românească, Ediția I, Getafe, 2022

Elena MANTU

CĂRȚI:

„*Elena fata de ghiaur*” publicată și tradusă în limba română
„*Gavurun Kizi Elena*” publicată în limba turcă
„*Alex Bilinmeyenleri*” publicată în limba turcă
„*Suffering and hope*” publicată și tradusă în limba engleză

COLABORĂRI:

Editura UZP din România
Editura İkinci Adam din Turcia
Editura Artshop din Turcia
Cuadrat Publishing Botoșani din România
Federația Românilor de Pretutindeni FRP TV Online
Biblioteca “V.A. Urechia” Galați

PREMII:

“*The Best of Times*” - cea mai bună carte de autobiografie din Turcia, 2022
“*Evos Angels*” - cel mai bun autor de autobiografie din Turcia, 2022

Spovedania unei învingătoare: „*Elena, fata de ghiaur*”

„*Elena, fata de ghiaur*” este, într-adevăr, spovedania unei învingătoare. Este chiar mai mult decât atât, e mărturia unei lupte cu destinul și un îndemn la lupte similare. Asta pentru că în situația inițială a Elenei Mantu sunt astăzi multe fete din România care au apucat pe calea pierzaniei, închipuindu-și că pot ieși din condiția mizeră în care se află. Cazul celor două fete din Caracal, Alexandra Măceșanu și Mihaela Luiza Melencu, ilustrează perfect jungla socială a României actuale, o junglă în care reprezentanții instituțiilor care ar trebui să ne protejeze sunt, de fapt complicii infractorilor. Din această junglă a încercat să fugă și Elena Mantu, eroina și autoarea cărții. A nimerit însă într-o junglă și mai mare, și mai periculoasă.

Pe scurt, cartea relatează povestea autobiografică a Elenei Mantu, o fată crescută într-un mediu ostil, într-un sat de lângă Roșiorii de Vede, respinsă de familie (pentru că n-a fost băiat!), cu un tată violent care nu a acceptat-o niciodată, cu o mama care, nemaisuportând violențele soțului, s-a sinucis înghițind soda caustică, când Elena avea doar cinci ani. Rămasă singură cu tatăl ei, Elena a trebuit să-l îngrijească până la moarte, după ce acesta a avut un accident care l-a imobilizat în casă. După ce și tatăl ei a murit, Elena, renegată de rudele apropiate, a trebuit să ia viața în piept singură. A intrat într-un anturaj periculos care a dus-o în Turcia, unde soarta părea să-i surdă, căci s-a căsătorit cu un turc mai în vârstă. Perspectiva unei vieți stabile în Turcia s-a dovedit însă iluzorie. Calvarul care o aștepta a fost mult mai cumplit, cel puțin prin rezonanța pe care a avut-o în sufletul ei.

Ca să fie acceptată în familia soțului a trebuit să treacă la islamism, fapt care nu i-a ameliorat aproape deloc situația,

pentru noua familie ea nefiind altceva decât „*fata de ghiaur*”. Singurul care a iubit-o cu adevărat a fost socrul ei care, însă, s-a prăpădit repede.

Elena a făcut cu vârstnicul ei soț (era cu 26 de ani mai mare) doi copii frumoși, un băiat și o fată, care, acum, au fiecare rostul rostul lor. Fata e studentă la Istanbul, băiatul e specialist IT în Olanda.

După ce copiii au crescut (soțul a decedat între timp), Elena Mantu a hotărât să-și transforme biografia în armă de luptă împotriva tuturor sitemelor opresive în care ființa umană (în speță femeia) e transformată în sclav. Așa a ajuns să scrie cartea „*Elena, fata de ghiaur*”, care a avut în Turcia un succes imens obținând, anul acesta, unul dintre cele mai mari premii pentru literatură, The best of Time.

Tradusă și în românește, cartea a fost lansată anul acesta și în România, la Editura UZP, în cadrul Salonului Cultural de la Palatul Brătianu din zilele de 30 martie – 2 aprilie.

„*Elena, fata de ghiaur*” nu este cartea unei profesioniste. Elena Mantu nu are nici pregătire literară, nici jurnalistică. Este, pur și simplu, o spovedanie pură, un strigăt disperat, un semnal de alarmă răcnit din toată ființa ei. Sinceritatea genuină a mărturisirii este simplă și copleșitoare, fără pretenții, fără înfloriri, fără cochetării stilistice, dar tocmai de aceea convingătoare și autentică. Autoarea-eroină nu dorește decât să împiedice alte rătăcirii, alte suferințe ale tinerelor românce care vor să scape dintr-un infern pentru a intra în altul. Cuvintele de final ale cărții rezumă tot sensul demersului său:

„*Vă rog din suflet, indiferent ce poate fi și ce fel de viață aveți, nu vă lăsați*

copiii singuri pe lume. Doar luptând, cu ei împreună, puteți învinge totul, cu voia și cu ajutorul Domnului. În cel mai greu ceas, să nu uitați să aveți încredere în El. Într-o zi, când nu vă așteptați, vă va ajuta”.

Miron MANEGA

Cristian Ghica

Jurnalist în perioada 1994-2001 (reporter, redactor, reporter de investigații, redactor șef). A publicat la Jurnalul Național, Economistul, Atac

la persoană, Oglinda, Naționalistul, România pur și simplu. A înființat mai multe publicații, ultima fiind online, radicaldinromania.ro, la care activează și azi.

Din anul 2000 a lucrat în publicitate (copywriter, Art Director, Manager), până în 2014 când a scris primul roman. A continuat să scrie, astfel că a publicat șapte cărți de poezie și proză, dintre care trei la Editura Junimea, Iași. În prezent este redactor șef la Revista literară „Mantaua lui Gogol” și colaborează cu publicații tipărite sau online. Laureat a cinci premii naționale de proză/poezie.

Cărți publicate

- **“ROCKescu”**, roman, Editura România pur și simplu, București, 2014
- **“Cea mai frumoasă poezie”**, poeme, Editura Art Creativ, București, 2014
- **“Istoria Iubirii”**, poeme, Editura Art Creativ, București, 2016
- **“nezeu trăiește la bloc”**, poeme, Editura Junimea, Iași, 2016
- **“Mesajul scriitorului”**, proză scurtă, Editura RAFET, Râmnicu Sărat, 2017
- **“Șmecher cu carte”**, roman, Editura Junimea, Iași, 2017
- **“Știri din România”**, poeme, Editura Junimea, Iași, 2018
- **Antologii**

- **“Petale de suflet”**, antologie de poezie, Editura Editgraph, Buzău, 2014
- **“Preludii pentru fluturi”**, poezii de dragoste, Editura Art Creativ, București, 2015
- **“Poemia”**, antologie de poezii, Editura Art Creativ, București, 2015
- **“Timpul pietrelor prețioase”**, poezii ale Cenaclului de Urgență, București, 2016
- **“În dreptul luminii”**, poeme, Cenaclul de urgență - 3 ani, 2017
- **“Centenarium String”** literatură SF, Editura Tornada, 2018
- **“Literatura Română Contemporană”**, Poezia, Editura Art Creativ, București, 2020

Născut el 24 de Enero 1966, en la ciudad de Botosani. Estudió en la Escuela Popular de Arte de Botosani y en la Facultad de Arte de Constanta, pero se considera él mismo un autodidacta.

Artista que por su capacidad de trabajo y acción se ha convertido en estos últimos tiempos en un Artista mediático, que le está llevando a ser bien considerado, en los espacios expositivos de Rumania y que últimamente está dando el paso a posicionarse en el panorama

LIVIU SOPTELEA

Internacional.

En la historia del Arte podemos encontrar genios que han sido plenamente autodidactas; se entiende por autodidactas a las personas que se instruyen por sí mismas, esto es, los que emplean sus propios medios y capacidades para alcanzar un conocimiento sin ayuda de maestros que les guíen.

A lo largo de la historia del Arte son numerosos los ejemplos de esta forma de adquisición del saber, entre los artistas más conocidos de los siglos XIX-XX están Van Gogh, Tuner, Gauguin, Munch... casi todos representantes del expresionismo.

Con referencia a éstos, diré que en Rumania también ha habido y hay grandes artistas considerados autodidactas, como lo fueron en sus momentos Víctor Brauner y Gyuri Lohmuller. Por eso es significativo el caso de Liviu Soptelea, aunque tenga referencias académicas, su base sigue siendo de un autodidacta.

Tal vez a través de sus bodegones, paisajes, figuras de carácter antropológico y religioso, que mejor muestra la consistencia interpretativa

de su arte; en tales obras podemos descubrir la fuerza compositiva de los elementos que influyen en ella como son los colores y formas en los que se sostienen su potente obra creativa. En definitiva, una obra sólida, cuajadas de muy buenos detalles, lo que la hace situarse con la perspectiva de poder conseguir el reconocimiento a toda su labor como artista.

La visión que tiene con referencia a los Ángeles, le hace que su obra en estos últimos tiempos discurren dentro de ese concepto puramente Religioso, que son esquemas que parte de su propios sueños, elevando estos a la categoría Mitológica, por lo que siendo así introduce en su forma de ver el Arte algo muy propio.

Bajo esa aparencia mítica, con componentes religiosos, que son los que mueven los hilos de algunas de sus obras, se sitúan las referencias que nos llevan a un punto de encuentro entre lo desconocido y lo conocido, entre lo bueno y lo malo, con el que convive en su interior, donde también existe ese debate interno que se ve reflejado en sus obras.

La atracción por el Surrealismo y el figurativo consagra su forma interpretativa del Arte, reconduciendo sus composiciones que están muy arraigadas al uso y a los costumbres de los hechos históricos de sus antepasados y acondicionados por los

conceptos interpretativos de muchos de sus antecesores, que sin duda alguna siguen siendo de una fuerte influencia en sus obras.

De igual manera que Arte discurre en su vida diaria como algo muy fundamental, por lo que Liviu Soptelea está siempre dispuesto a ofrecerse a los demás, ya que es uno de esos artistas que no rehúyen de los compromisos para situar el Arte Rumano en los espacios sociales que le corresponden, haciéndolo a través de su participación en las distintas asociaciones que tratan de poder cumplir con ese objetivo.

A.CALDERÓN DE JESÚS:
Analista Crítico de Arte

Doina Mustăța și Cristi Merchea

Câteva cuvinte înainte

Eliberarea de sub dictatura comunistă a dat frâu liber exprimării în țara noastră iar ceea ce, pe timpul acestuia, al comunismului, era interzis sau exprimat doar pe la colțuri, de frica repercusiunilor, (șoptit în versuri, bancuri, cântece deocheate sau povestiri scurte), astăzi a ajuns la rang de artă. Umorele românești, cu variantele sale de bășcălie, mișto, umor negru (mai puțin), râs, haz de necaz... este acum activitatea de bază a celor care, sub aceste forme, încearcă să-și înnece amarul sau să-și exprime revolta și nemulțumirea față de noua conducere și noul sistem, capitalismul de cumetrie. Practic românul a trecut de la o formă de protest ascuns, exprimat cu teama de a fi închis în beciurile Securității, la cea liberă, cel mai adesea pe Facebook, sau, uneori, pe pancartele purtate la manifestații și revolte anti ordonanțe de urgență...

Tocmai această lipsă de acțiune directă, de maturitate politică și caracter dărz, hotărât, de implicare socială, civică, de complacere și acceptare a puținului imediat și a combinației de dragul de a fi șmecher, a făcut ca această țară să se golească, să accepte să fie condusă de lichele de tot felul, de oportuniștii cei mai venali, de șacali și „politicieni” de carton care au făcut tot ce le-a stat în putință pentru binele lor și absolut cât mai puțin, spre zero, pentru țară. Nu s-a golit chiar de tot, mai are ceva locuitori, dar continuă în ritm accelerat să se depopuleze pe zi ce trece și fără speranța ca, într-un viitor apropiat sau îndepărtat, lucrul acesta să poată fi împiedicat de ceva bun.

Tălhărirea și jupuirea sistematică a resurselor țării, mutilarea educației și valorilor, rașchetarea conștiinței și implementarea noilor VIP-uri de canapea măruțiană au făcut ca această națiune să se îmbolnăvească (deja afectat grav de ciuma comunistă) iremediabil, cronic. Primul suflu postrevoluționar de libertate a fost imediat transformat în libertinaj. Regulile au fost concepute pentru a nu fi respectate de noii parveniți, impuse doar celor mulți, slabi și ușor de manipulat. Ne-am trezit astfel cu o societate care nu mai speră, care îmbătrânește, care moare pe străzi în accidente teribiliste, în spitale dezinfectate cu apă sfințită Hexi Pharma, care nu

Cărți și autori la Târgul de Carte Românească, Ediția I, Getafe, 2022

-Dulce și amar - Condamnați la străinătate, Un buchet de mărturii despre sufletul diasporei românești

-Frige rachiu, Cristi Merchea

-Noi suntem români, Doina Mustăța și Cristi Merchea

mai naște, care alungă forța de muncă activă competentă pentru a construi alte economii, doar pe cea românească nu.

Astfel, o ediție a cunoscutei emisiuni de succes Hai Umor a scos la rampă pe unul, dacă nu singurul, concurent cu adevărat talentat, venit din sânul poporului. Și nu de oriunde, ci din cea mai mediatizată zonă a decăderii sociale și economice: Vaslui. Florin Siriac este numele

lui. Nu Țiriac, aflat de departe la celălalt pol. Ci Siriac, la propriu și la figurat. Un nimeni și nimic până la Hai Umor. Băiatul acesta a urcat pe scenă și și-a început monologul uitându-se în gol și vorbind cu o carismă și un umor sănătos, real, stand-up Comedy adevărat, neaș, ca și cum ar fi mers pe stradă și ar fi discutat cu un prieten imaginar. Nimic nu l-a împiedicat să fie natural. Nici intervențiile juraților Bendeac, Delia sau Chelu nu l-au scos din ceea ce el era cu adevărat acolo: românul sănătos, cu umor înnăscut, fără alterații fals intelectuale sau influențe televizive. Perceptibil ca fiind sub influența alcoolului pentru că nu privea publicul sau juriul, Florin a fost privit inițial cu specifica zeflema românească.

O singură întrebare însă a Deliei a scos de la Florin răspunsul care a spus totul despre el și despre alte multe milioane de români ca el:

„- Da care-i visul tău?

- Aaaa... Păi, visul meu... să plec din România, să-nvăț o limbă italiană, să cunosc o asiatică...

Băi, nu v-ați săturat să fiți români?”

lar întrebarea a venit direct, spontan, rostită tare, hotărât, întregii audiențe, ca o cerere de confirmare pentru sine dacă și ceilalți se află în aceeași stare cu a lui..

Genial! Real! Pur românesc.

Ea exprimă starea actuală a națiunii, de permanentă mahmureală a la Celentano din „Las Fierbinți”, din care nu reușește să iasă, cu toate intervențiile și influențele străine, cu toate evoluțiile lumilor înconjurătoare, cu toate eforturile celor emigrați sau ale celor care, cu sau fără interese, au dorit și doresc România o țară ancorată în realitate, modernă și evoluată și nu medievală, anacronică, mereu târându-se de pe o zi pe alta... Dă cur dăvale, cum se spune în satul meu de munte, Soveja.

Povestirile din această carte sunt cu și despre români, de ieri sau de azi, din țară sau din străinătate. Sunt amintiri, interviuri, analize sau relatări ale unor fapte și evenimente, portrete, toate cu și despre noi, așa cum suntem.

Multe, majoritatea, au fost apărute în publicațiile Emigrantul din Italia sau Ziarul de Vrancea din țară. Sunt povestiri de ieri și de azi, reportaje, interviuri, reflecții. Au avut sute de mii de cititori și s-au bucurat de aprecieri pozitive

sau reacții din cele mai diferite. Nu le considerăm opere literare ci materiale care pot face deliciul unei cești de cafea, al unei lecturi care să placă, să intrige, să ne arate pe noi și pe cei ca noi, să vă introducă în realități asemănătoare sau identice cu cele pe care voi, cititorii, le-ați trăit la rândul-vă.

Apariția acestui volum este, înainte de toate, dorința Doinei Mustăța de a contribui, prin distribuția lui, la realizarea unui fond de ajutorare a câtorva copii din țară care au diferite probleme de sănătate. Iar aceștia sunt cu sutele și miile, în indiferența și nesimțirea unui stat nesimțitor, arogant, ipocrit și laș, care pune orice pe primul loc, mai puțin viitorul său: copiii.

Pentru că nimic nu este mai important pentru o națiune decât tânăra generație, cea de care va depinde viitorul ei și care ar trebui ocrotită, ajutată, îndrumată și educată în condiții optime.

Lectură plăcută și, vă adresăm întrebarea: nu v-ați săturat să fiți români?

Cristi MERCHEA
editor „Emigrantul”

Născut la Năsăud, în 1970, Adrian SUCIU este licențiat al Facultății de Litere a Universității Babeș-Bolyai din Cluj; a urmat numeroase stagii de perfecționare în domeniul presei, relațiilor publice și managementului.

Carierea sa de scriitor și ziarist (Echinoc, Cadran, TVR Cluj, CD Radio, Monitorul de Cluj etc.) s-a împletit, de-a lungul vremii, cu cele mai diverse meserii de la miner, electrician, profesor până la consilier de imagine, parlamentar și guvernamental.

„E foarte bine că poezia nu e o meserie din care se poate trăi. Dacă s-ar putea trăi din poezie, ar fi și poezia ca politica: plină de cretini. Așa, rămân doar cei cu vocație. Esența vocației este că nu se pierde din cauza unor date exterioare. Nu se pierde decât cei care doresc altceva decât să scrie literatură: să fie recunoscuți de societate, să fie recompensați material, să li se pună eticheta de poeți...”

spune scriitorul într-un interviu acordat ziarului Adevărul, în 2010.

A debutat în literatură în anul 1990, în revista Tribuna, cu un grupaj de versuri însoțit de o prezentare a lui Ion Mureșan. A publicat volume de poezie, romane, pamflete politice.

Este prezent în numeroase antologii literare în țară și străinătate, tradus în ebraică, engleză, franceză, germană, maghiară etc.

În calitate de președinte al Asociației Culturale Direcția 9, a publicat numeroase cărți de poezie ale unor poeți debutanți și consacrați și a organizat manifestări dedicate Poeziei în foarte multe dintre orașele țării și în diaspora: recitaluri, turnee, tabere de poezie, festivaluri, înregistrări video (Gala Tinerilor Poeți Traian T. Coșovei, Festivalul Internațional de Poezie Artgotica - Sibiu, Spectacolele și Tabăra Poezia Vie, Premiile pentru Poezie Nora Iuga, Premiile Ciprian Chirvasiu pentru poezie cu cântec și Trofeul

Cărți și autori la Târgul de Carte Românească, Ediția I, Getafe, 2022

Adrian SUCIU

Marius Dumitrescu etc.)

Din 2018, realizează emisiuni culturale la Orizont TV.

Este unul dintre membrii fondatori ai Filialei Presă Culturală a Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România.

Deși a obținut numeroase premii literare naționale și internaționale, Adrian Suciú declară: **„În literatură, n-am câștigat niciodată, nimic, decât prin literatură. Câștigul scriitorului premiat, dincolo de diplomă și o sumă de bani, mai mare ori mai mică, e mai multă adunare de snobi prin preajma poeziei sale și eu n-am dat niciodată doi bani pe snobăreala cu ifose literare. Mi-e milă rău de tot de cei pentru care literatura e competiție și acumulare de tinichele. Dacă nu e generozitate, evoluție umană și comuniune, literatura e doar o preocupare meschină pentru neputincioși!”**

Cărți publicate:

“E toamnă printre femei și în lume”, versuri, Ed. Echinoc, Cluj, 1993;

“Singur”, versuri, Ed. Euphorion, Sibiu, 1996;

“Plus”, pamflete politice, Ed. Trimer, Cluj, 1997;

“Noți și zile”, versuri, Ed. Arhipelag, Târgu Mureș, 1999;

“Just So Poems”, versuri, Ed. Cartimpex, Cluj, 2000 - volum bilingv (română-engleză), coautor - Sorin Grecu; traducere - Ioan A. Popa;

“Din anii cu secetă”, versuri, Ed. Grinta, Cluj, 2005;

“La saison en verre”, antologie în limba franceză, Ed. Grinta, Cluj, 2008 (traducere - Roland Szekely);

“Sex cu femei”, roman, Ed. Tritonic, București, 2008 (coautor Ștefan Doru Dăncuș);

“Viața fără urmări”, versuri, Ed. Brumar,

Timișoara, 2010;

“Mitologii amânate”, antologie - Ed. Herg Benet, 2011;

“Un roman de rahat”, Ed. Tritonic, București, 2013;

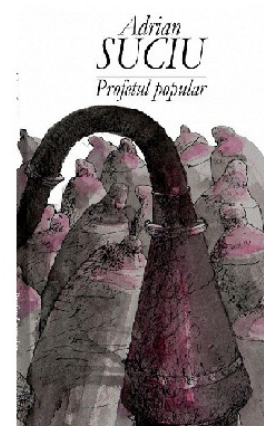
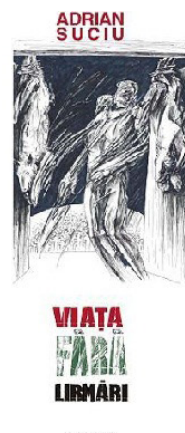
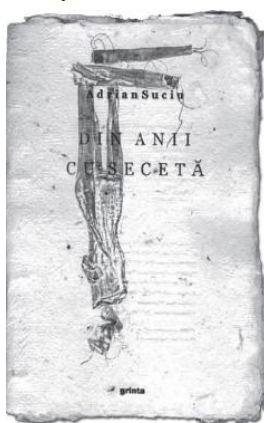
“Profetul popular”, versuri, Ed. Tracus Arte, București, 2015;

“De vorbă cu Adrian Suciú”, interviuri, Ed. UZP, București, 2020;

“Tratat de mers pe ape”, versuri, Ed. Tribuna, Cluj-Napoca, 2020

„Adrian Suciú este printre puținele adevăruri în această plină minciună românească a falselor valori literare susținute pe puntea Titanicului deși sunt niște «orchestre» de mult scufundate. Spirit alert, inovator, cu o tăioasă lamă metaforică. Detașat, ironic, dar încărcat de un dramatism superior, poetul pare dispus la un pariu între viață și moarte.” (Traian T. Coșovei, 2011)

„Profetul popular, alias poetul Adrian Suciú, este ceea ce în chimia organică se numește un element plurivalent. Molecula materiei lui nu poate fi, îndrăznesc să o spun, ea însăși, nu poate exista decât combinându-se cu/ respingând moleculele unor corpuri străine. De aceea și reușește să umple toate golurile de expresie și să devină el, cu toate fețele la vedere. Această plurivalență a creației lui i-a adus mulți fani și discipoli cumiți, vioși și teferi, o familie de poeți fără deosebire de vârstă, religie și naționalitate, intitulată Direcția 9, care cutreieră țara, organizează tabere de creație și concursuri de poezie pentru începători și consacrați.” (Nora Iuga, 2015)

Cărți și autori la Târgul de Carte Românească, Ediția I, Getafe, 2022

Viorel Ploșteanu

Fondator și redactor-șef al Revistei Itaca, fondator, împreună cu Dorina Șișu, al Itaca Publishing House și administrator al Bibliotecii Diaspora. A publicat cărți de poezie, proză articole, eseuri și teatru. Locuiește în Dublin, Irlanda din 2010. Site personal: www.viorelploesteanu.ie

Cărți publicate:

Ploaia (nuvelă), Ed. Semne, București,

2004. Reeditată în 2021, la Itaca Publishing House, Dublin

Ciorile albe (roman), Ed. MJM, Craiova, 2007. Reeditat în anul 2020 și 2022

Cu Dublinul în marsupiu, volum de proză scurtă, online, colecția Cititor de proză, 2011

Fantasme (roman), Ed. Mantaua lui Gogol, București, 2014. Reeditat în anul 2021 și 2022 și poate fi cumpărat din librăria editurii Itaca Publishing

Nae Boierul. Ploaia (nuvele), Ed. Singur, Târgoviște, 2014. Reeditată la Itaca Publishing House, Dublin, în 2020

Sâmburi (poezie), Ed. Singur, Târgoviște, 2015

Elegiile întoarcerii (poezie), Ed. Singur, Târgoviște, 2017. Reeditat în anul 2020

Are you happy? (proză scurtă), Ed. Mantaua lui Gogol, București, 2017

Cuvinte în echilibru (articole), Ed. Mantaua lui Gogol, București, 2017

de eu, de tu (poezie), Ed. Singur, Târgoviște, 2018

Emigranții (teatru), Itaca Publishing House, Dublin, 2021.

66 – poezii cantabile, Itaca Publishing House, Dublin, 2022

Psst! Te iubesc! (în colaborare cu Dorina Șișu), Itaca Publishing House, Dublin, 2022

Cărțile pot fi cumpărate din librăria editurii Itaca Publishing House:

<https://itaca.ie/product/>

ITACA
PUBLISHING HOUSE

Fondatorii editurii:

Dorina Șișu

sisudorina@yahoo.ie

Viorel Ploșteanu

viorel1ploesteanu@yahoo.com

Organizăm Întâlnirile Itaca
lunar, la Teachers Club, Dublin 1
cu lansări de carte, lecturi și muzică

ITACA
PUBLISHING HOUSE

ITACA
PUBLISHING HOUSE

Editura Diasporei

Literatură contemporană

Est. 2020

e-Book, audiobook și print

publicare@itaca.ie

www.itaca.ie

Dublin, Ireland

FELIX NICOLAU

Pe mâna femeilor,
Itaca Publishing House, 2022

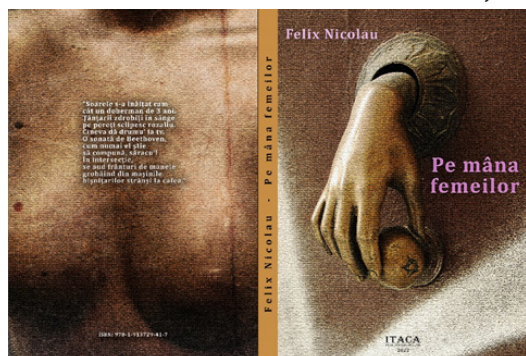

Felix Nicolau este filolog român, lector de limba și literatură română la Universitatea Complutense din Madrid și profesor la Universitatea Tehnică de Construcții din București. Este lector la Institutul Limbii Române din București și este afiliat la Școala Doctorală a Universității "1 Decembrie 1918" din Alba Iulia, România.

Printre cărțile sale se numără: *"Istoria nucleară și culturală"*, *"Cuante hermeneutice"*, *"Ingen fara pâ take"* (*Totul e sub control*), *"Lăr dig rumănska"* (*Învăț limba română*), *"You Are not Alone"*, *"Cultură și civilizație"*, *"Morpheus: de la text la imagini"*, *"Intersemiotic Translation"*; *"Comunicare și creativitate"*, *"Interpretarea textului contemporan"*, *"Take the Floor"*, *"Comunicare profesională contextualizată teoretic"*, *"Comunicare culturală: Abordări ale modernității și postmodernității"*, *"Estetica inumană"*, *"De la postmodernism la Facebook"*, *"Codul lui Eminescu"*, *"Anticanonice"*, *"Homo imprudens"*.

Ca scriitor, Felix Nicolau este membru al Uniunii Scriitorilor din România și colaborează la numeroase reviste literare în domeniul criticii și istoriei literare.

A publicat mai multe cărți de poezie și două romane: *"Kamceatka"*, *"Time is Honey"*, *"Pe mâna femeilor"*, *"Tandru și rece"*, *"Bach, manele și Kostel"*, *"Cucerirea râsului"*, *"Salonul de invenții"*.

I. C. LIȚĂ

Povestiri de pe lumea cealaltă,
Itaca Publishing House, 2022

"Excelent povestitor, imagini clare, fără dantelării inutile, stăpânește cu acuratețe narațiunea, iar inserțiile graiului oltenesc dau savoare textului. Demn urmaș al lui Sorescu, reintroduce cu stil lumea satului în literatură, fără ca acest lucru să pară brutal sau nelalocul lui. Limbajul literar predomină și pune pe același palier cele două lumi, așa cum nici Preda nu a făcut-o, la el lumile fiind distincte." (Deținutul)

Lumea satului, actuală, e moromețiană complet. I. C. Liță interpretează filosofic trăirile simple, obișnuite. Motivul strigoiiului, foarte prezent în Oltenia, nu avea cum să lipsească. (Căldura din vara aceasta)

Superstițiile satului oltenesc, atât de firești între oamenii locului, încă nedesprinși cu totul de credința în lumea de dincolo, sunt omniprezente în proza lui I. C. Liță și, culmea, ele chiar au finalitate care să le justifice. (Îi țineau lumânarea de vreo șase zile.)

Limbajul direct și natural al țăranului român se păstrează firesc și în proza lui I. C. Liță, astfel, ori că vorbește cu Dumnezeu ori cu însuși Regele, el i se adresează ca unui prieten apropiat, ca unui vecin căruia îi știi și bunele și relele, și nu găsește nimic nelalocul lui aici. (Cu unii vorbind, cu alții tăcând.)

Poetul din I. C. Liță se ivește în umbra fiecărui cuvânt, a fiecărei fraze, iar cel mai bine asta se vede în proza *"Cățiva mormoloci"*:

"Inecând niște lunci și scaldând coaja pădurii de-argint până spre sânii copacilor fete."

"Într-un albastru adânc, precum în septembrie, lumina încetinea lângă ei și alcătuirea umilă a lumii de-aici se boltea înspre sus nevrând de vreun zgomot deloc."

Dorina Șișu

joi spre miercuri,

Itaca Publishing House, Dublin, 2022

Absolventă a Universității „Transilvania” din Brașov, Facultatea de Litere. Domiciliul actual în Dublin, Irlanda. Director și fondator al revistei de cultură „Itaca”, Dublin (2013). Coordonator și fondator al Centrului de promovare „Itaca” – Dublin, începând cu anul 2012. Inițiator, fondator și donator al Bibliotecii „Fănuș Neagu”, Dublin (2011). Fondatoarea Revistei „Onyx”, – România/Irlanda.

Coordonator al concursului literar *"Peregrinări"*, proză scurtă, organizat anual în Dublin, cu participare internațională (2012-2020).

Coordonator al Distincțiilor revistei Itaca pentru Cartea anului – Diaspora, (2015-2020).

Manager al Itaca Publishing House (Irlanda).

 QU  OCURRE CON LAS VACACIONES SI ME CONTAGIO DE COVID-19 DURANTE SU DISFRUTE?

Si hay baja médica, se suspenderán y el trabajador deberá llegar a un acuerdo con la empresa sobre cuándo hacer uso de ellas.

Este año los ciudadanos han disfrutado las vacaciones, casi como antes de la pandemia. Han vuelto las verbenas, los conciertos, las aglomeraciones. No obstante, el virus ha seguido "pululando" entre nosotros y los contagios han repuntado. Las ansiadas vacaciones pueden complicarse debido a la infección por Covid-19.

En España, desde el inicio de la pandemia se han notificado 13.245.996 casos confirmados de coronavirus (obviamente serán muchos más) y 110.713 fallecidos, aunque algunos "terraplanistas" como el  ncito de Miguel Bos  sigan negando esta pandemia. Desde la última notificación, el departamento que dirige Carolina Darias, ministra de Sanidad, ha registrado 19.417 nuevos casos, de los que 11.422 se ha producido en mayores de 60 años. No obstante, el informe muestra una bajada de más de 80 puntos en la incidencia acumulada en los últimos días, situándose en los 475,95 casos por 100.00 habitantes. En todo caso, habrá muchos más contagios, eso sí, leves.

Con esta radiografía se pone de manifiesto que el Covid-19 no se ha ido y que sigue siendo necesario extremar las cautelas. No obstante, si por desgracia el trabajador sufre una infección durante su mes de vacaciones, hay que diferenciar dos escenarios en función de si la sintomatología aconseja o no la emisión de un parte de baja médica.

Si fuera este el caso, es decir, si la infección impidiera disfrutar total o parcialmente las vacaciones, el empleado podrá hacerlo una vez que

finalizase la incapacidad temporal, es decir, recibido el alta médica. Las vacaciones se suspenden durante esta situación, debiendo llegar a un acuerdo con la empresa sobre cuándo disfrutarlas, conforme al artículo 38 del Estatuto de los Trabajadores.

Importante, una vez causada la baja, habrá que remitir el documento a la empresa y desde esa fecha el trabajador estará en situación de incapacidad temporal. Y ello hasta que establezca el parte médico. Esos días son los que podrá recuperar de vacaciones.

La incapacidad temporal por contagio Covid-19 mejora la prestación.

Aunque la contingencia es por enfermedad común, de conformidad con el Real Decreto- ley 6/2020, se establece, con carácter excepcional y exclusivamente para la prestación económica de incapacidad temporal del sistema de la Seguridad Social, la consideración de situación asimilada a accidente de trabajo de los períodos de contagio.

Esto supone una mejora de la prestación para las personas infectadas, ya que pasan a percibir desde el día siguiente al de la baja laboral el 75% de la base reguladora en el marco de la protección del Sistema de Seguridad Social. Esta cantidad se percibe a partir del día siguiente al día de la baja. Por el contrario, en caso de baja por enfermedad común se percibe el 60% de la base reguladora entre el cuarto y el vigésimo día y el 75% a partir del vigésimo primero.

En el supuesto de que la infección fuese leve, es decir, que no diese lugar a una baja médica, el trabajador en ningún caso podrá pedir luego a la empresa el disfrute de sus vacaciones fuera de fecha.

Contagios trabajando en verano.

En lo que respecta a los trabajadores que durante los meses de vacaciones hacen la vida más cómoda a quienes disfrutan de su descanso, si tienen contacto estrecho de un positivo no cursarán baja por incapacidad, según el protocolo de actuación para las empresas del Ministerio de Sanidad. Y ello tras la eliminación de la recomendación de cuarentena a todos los contactos estrechos, tal y como estableció la Comisión de la Salud Pública. Del mismo modo, si tienen síntomas compatibles, pero no tienen relación con ámbitos vulnerables (centros sanitarios,

penitenciarios y con personas institucionalizadas), las autoridades recomiendan el teletrabajo o la readaptación del puesto siempre que sea posible y en caso de que nos sea necesaria por su sintomatología una incapacidad temporal.

Si dan positivo, pero no tienen relación con ámbitos vulnerables, recomiendan el teletrabajo para evitar la interacción con grupos vulnerables en caso de que tampoco sea necesaria la baja.

RESUMIENDO, que es gerundio:

"De forma general, los casos confirmados leves y asintomáticos y los contactos estrechos no realizarán ni aislamiento ni cuarentena. Extremar n las medidas de protección, como el uso de mascarilla y la adecuada higiene de manos, y evitarán la interacción sin uso de la mascarilla con personas vulnerables durante los 10 días posteriores al inicio de los síntomas", esto dice el protocolo.

En el caso de las personas que trabajan en centros sociosanitarios, centros penitenciarios y otros centros con personas institucionalizadas, si fuese posible, realizarán teletrabajo o tareas de gestión telefónica en áreas calificadas como no vulnerables. Y, si no lo fuese, no acudirán a su centro de trabajo durante los cinco primeros días desde el inicio de los síntomas o de la fecha de diagnóstico en caso de personas asintomáticas. Pasado este tiempo, y siempre que hayan transcurrido 24 horas tras la desaparición de los síntomas, se realizarán una prueba de antígenos y si el resultado es negativo podrán volver a su lugar de trabajo habitual, según establece el protocolo.

UNIÓN PROVINCIAL CCOO Almería.
 rea de Acción Sindical.

Parteneri sociali al publicației "Români in Andaluc a"

Sindicatul Național "Forța Legii" - Sindicatul de partea Ta!

Dragomira

Caietul Dragomirei

Autor: Laura Cătălina Dragomir

Ilustrații: Orieta Dimadi

Lucrul cu copiii, îndrumarea acestora cu obiectivul de-a le cultiva exprimarea, de-a le îmbogăți și nuanța vocabularul, e fundamentat pe necesitatea unui act de patriotism activ.

Copiii Diasporei sunt situații românești cărora trebuie să li se ofere soluții educaționale în acord cu viața și activitățile lor din țările în care trăiesc.

Limba ne dă posibilitatea de-a ne păstra și evita ruperea generațiilor de generații. Exprimarea corectă, orală sau scrisă, e felul în care alegem să fim fideli culturii de acasă și să putem vorbi și de un popor împreună.

Deprinderea limbii române, atunci când ea, din motive obiective, nu se poate realiza prin intermediul școlii (sau se realizează parțial-insuficient) se poate transfera ca sarcină și părinților.

Caietul Dragomirei, rubrică nouă la *“Români în Andalucia”*, își propune să pună la dispoziție instrumente de lucru-exerciții, care să îi ajute pe copii și părinți *“să cultive vorbirea îngrijită și scrierea corectă și clară”*.

Lanțul cuvintelor

Sarcina didactică este formarea de cuvinte noi pornind de la ultima silabă a cuvântului precedent:

ma - sa; sa - re, re - ce, ce - va, va - por;

la - cul, cul - me, me - se, se - nin, nin - ge; fra - te, te - mă, mă - re, re - le, le - ne,...

Când elevii dispun de un bagaj mai amplu de cunoștințe, se pot efectua jocuri mult mai complicate, mai interesante, instructive.

Transformarea cuvintelor

a) Numele unui animal de apă devine numele unui mijloc de transport dacă-l citești de la coadă la cap:

rac - car

b) La numele unui animal sălbatic adaugă o literă și vei obține numele unui instrument optic:

lup - lupă

c) Din numele unui pește scoate o literă pentru a obține numele unei părți a corpului omenesc:

crap - cap

d) Prin schimbarea unei litere de la numele unei arme vei obține numele unei locuințe pentru păsări:

pușcă - cușcă

e) Numele unei cifre de la 1 la 10 devine numele unui aliment prin schimbarea primei litere:

șapte - lapte

Dintr-un cuvânt faceți mai multe

Acest joc cere descompunerea literelor unui cuvânt pentru a obține mai multe cuvinte:

armă: măr, ar, ram

pahar: har, hap, aha, rar, par

Jocul însușirilor

Cum poate fi...?

codrul: des - rar

bătrân - tânăr

uscat - verde

fioros - vesel

pământul: umed - uscat

înghețat - dezghețat

darnic - sterp

Spune mai pe scurt

În cadrul acestui joc elevii se familiarizează cu locuțiunile:

a luat-o la sănătoasa - a fugit

parcă tot îi ninge și-i plouă - e supărat

venea c-o falcă în cer și cu una-n pământ - e furios

ținere de minte - memorie

aduceri aminte - amintiri

Să alintăm cuvintele

Cerința jocului este ca adăugând sufixe să se formeze cuvinte noi (diminutive).

miel - mieluț

inima - inimioară

ureche - urechiușă

cald - călduț

Găsiți locul literei - solicită atenție din partea elevilor la scrierea cuvintelor cu **răs-, răz-, des-, dez-**.

Din unele cuvinte se elimină litera s sau z, iar elevii trebuie să îi găsească locul:

de_coperit

ră_turnat

de_creștit

ră_bunare

de_ghețat

ră_puteri

Ghici culoarea?

Este un joc în care sub formă de versuri ghicitoare se prezintă anotimpurile, unele caracteristici ale lor, culorile care predomină:

“Am un măr, e de la moșul

Mărul este

“Melcul printre ierbi se pierde

Iarba este

“Ce frumoasă-i bolta noastră

Bolta e albastră”

“A venit și primăvara

..... este țara.”

“A venit și vara bună

..... spicul sună.”

“A venit și toamna dulce
Mere ea ne-aduce.”

“A venit iarna cea
Strălucește ca o salbă.”

Ghicitoarea următoare are ca scop găsirea unui cuvânt:

“Eu ți-s scaun, eu ți-s masă

Și mă află-n orice clasă

N cu r de vei schimba

Eu pe loc te voi purta.”

(banca, barcă)

Găsește numele unei fete, știind despre literele numelui său că:

De-o căutați pe prima

La jder litera o veți afla

La cal și la lup apoi

Pe cea care va urma.

A treia nu-i la lup,

Dar o găsiți la leu

V-o spun pe cuvântul meu.

Doar la păun și elefant, a patra

De vreți să cercetați

Pe ultima s-o depistați

La răs sau urs să încercați,

La rac găsiți ce căutați!”

(Elena)

2022

1ª FERIA DEL LIBRO RUMANO

TÂRGUL DE CARTE ROMÂNEASCĂ

Ediția 1, Getafe, Madrid, Spania, 2022

7-8-9 octubre 2022

CASA REGIONAL DE CASTILLA LA MANCHA

GETAFE

BASES CONVOCATORIA I FERIA Esp

Para información y participación:

 ferialibrorumano@gmail.com

 [ferialibrorumano2022](https://www.facebook.com/ferialibrorumano2022)

**CENTRO CULTURAL
LA TIERRA TRACIA**
Calle Geranio / 28, El Ejido, Almería